

STOLJEĆE SJEĆANJA NA VELIKOG
PJESNIKA MUSU ĆAZIMA ĆATIĆA

*Ja nijesam
sanjar...*

KNJIŽEVNA NAGRADA
"MUSA ĆAZIM ĆATIĆ" 2015.
100 PJESAMA POSVEĆENO VELIKOM PJESNIKU

**ZBORNİK PJESAMA SA PRVOG KONKURSA ZA
KNJIŽEVNU NAGRADU „MUSA ĆAZIM ĆATIĆ“
ZA NAJBOLJE NEOBJAVLJENE PJESME**

Priredio: Husein Huska Ismailović

Biblioteka: Mystika, knjiga 3.

Izdavač: KU „Musa Ćazim Ćatić“ Odžak

Odžak, 6.4.2015.

Za izdavača: Husein Huska Ismailović

Recenzent: Mustafa Smajlović

Lektor: Emina Jašarević

Grafička priprema: Goran Bačić

Ilustracije: Amar Ajdinović

┌
CIP Katalogizacija u publikaciji
Nacionalne i univerzitetske biblioteke
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

Mjesto
za cip

└

Štampa: Grafik komerc Jelah

**ZBORNİK PJEŠAMA SA PRVOG
KONKURSA ZA KNJIŽEVNU NAGRADU
„MUSA ĆAZIM ĆATIĆ“
ZA NAJBOLJE NEOBJAVLJENE PJEŠME**

Odžak 2015.

Predgovor

Životni put velikog bosanskohercegovačkog pjesnika Muse Ćazima Ćatića je u velikoj mjeri odredio njegov pjesnički, mada je njegovo bavljenje poezijom bilo njegovo životno određenje, njegovo životno putovanje bila je poezija i ništa ga od tog puta nije moglo odvratiti, kao što i sam pjesnik kaže u pjesmi „Pjesnik“:

O braćo ljudi! Čemu mržnja ljuta,
Čemu vaš bijes i sav prezir taj?!
Ta s mog me niko ne odvraći puta,
Moj put je meni što anđelu raj.

Ja n'jesam čovjek sa ovoga svijeta,
Krilati ja sam u slobodi ptić,
U mome letu ništa mi ne smeta:
Ni žarki cjelov, nit ognjeni bič.

Ako sam kadgod riječi proti vas rek'o,
Tom kriv je bio vaših gr'jeha kal
Sa moje lire vječito je tek'o
Božanske pravde i istine val.

Pjesnik Musa Ćazim Ćatić se rodio u Odžaku 12. marta 1878. godina, a umro je 6. aprila 1915. godine u Tešnju, gdje je i sahranjen. Musin doprinos bosanskohercegovačkoj poeziji je od veliko značaja, on je, na određeni način, pročistio

put kojim će kasnije hoditi jedna nova generacija muslimanskih pjesnika. Za njegova života izašla mu je samo jedna zbirka pjesama 1914. godine, a on oboljeva od tuberkuloze i ubrzo umire ne uspjevši da osjeti plodove svoga stvaralaštva. Njegova pjesnička ostavština doživjela je poslije više različitih izdanja, a njegovo ime dobilo značaj kakav mu pripada. Jedan od načina odavanja počasti tom velikom pjesniku jeste i osnivanje Kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić“ u njegovom rodnom Odžaku.

Upravni odbor Udruženja na sjednici održanoj 19. 09. 2014. godine donosi Odluku o ustanovljavanju književne nagrade „Musa Ćazim Ćatić“:

„U povodu stogodošnjice od izdavanja prve zbirke pjesama pjesnika Muse Ćazima Ćatića, a u cilju trajnog sjećanja na pjesnika i njegovo djelo neprolazne vrijednosti, ustanovljava se književna nagrada koja će nositi njegovo ime – „Musa Ćazim Ćatić“..“

Kulturno udruženje „Musa Ćazim Ćatić“ zatim raspisuje književni konkurs za najbolje pjesme u kategoriji odraslih, kao i učenika osnovnih i srednjih škola na području Odžaka i Tešnja. Cilj Kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić“ je doprinijeti kulturnoj aktivnosti u Bosni i Hercegovini, popularizirati pjesnički izražaj, te prvenstveno oživjeti lik i djelo velikog

bosanskohercegovačkog pjesnika Muse Ćazima Ćatića, i samim tim ga sačuvati od zaborava.

U njegovu čast, a zahvaljujući onima koji su se odazvali na konkurs i svojim učešćem ga omogućili, svjetlo dana ugledao je zbornik od 100 najboljih pjesama. Zbornik je objavljen sa određenim zakašnjenjem, nego što je prvobitno planirano, ali njegovo postojanje svjedoči da sav uloženi trud nije bio uzaludan, i mi se zajedno sa učesnicima konkursa radujemo tome.

Planiramo svake godine raspisati po jedan konkurs i dodjeljivati priznanja najboljim domaćim pjesnicima, a sve u svrhu podsticanja i vrednovanja savremene bosanskohercegovačke poezije. Međutim, naše zalaganje je u prvom redu usmjereno očuvanju od zaborava lika i djela Muse Ćazima Ćatića i iskupljenju „našem“, odžačkom, velikom pjesniku.

Zahvaljujemo se svima koji su poslali svoje radove na konkurs, a ova zbirka zaslužuje da bude čitana i štampana.

Redoslijed u popisu ne znači i rangiranje pjesama po kvaliteti.

Husein Ismailović,
predsjednik Kulturnog udruženja
“Musa Ćazim Ćatić” Odžak

12.03.1878.

06.04.2015.

Lidija Pavlović - Grgić

Putovanje s djedom

Djed me naučio

po oblacima crtati anđeoska krila

i molitvom brusiti suze

u sjemenje nade.

Pokazao mi je kako bukirati putovanje u djetinjstvo

pa krenusmo podići kuću od smijeha

i kušati bakine priče.

U vlakovima mi pjeva o slobodi ptica,

mjesečinu mi upliće u pletenice,

grli me trepavicama

i anđelima šapuće:

„I na nebu i na zemlji

neka je uvijek po jedan krilati čuva“.

Uz djeda je najljepše udisati mirise leta.

(Djed me naučio

srce odapeti u stih.)

Zećir Hasić

**PJESNIČKI KVARTET ZA MUSU ĆAZIMA
ĆATIĆA**

1.

Dom Muse Ćazima Ćatića
kao sa platna slikanog dušom.
(I pjesnici moraju imati dom
osim onog u pjesmama stvorenog.)

U njemu je satima iza jacije
gledao kroz okno, a vani je kiša,
vani je snijeg i prolazili nespokojni
(ko bi drugi u taj kasni sat).

U njemu i sam prolazio u vremenu
kojeg zapravo i nema, jer vrijeme
je samo iluzija u duhu onih
što bi da s nebom se vjenčaju.

U njemu Ćatić učio perom
da samo ljudi u duši čisti
pred sobom i pred Gospodarom
mogu biti pjesnicima rod.

2.

Ljepljiva noćna tmina u duši
dobro znanu bol mu budi,
dok svijet mu se šutke ruši,
kao vino pred njim, obraz mu rudi.

Pohode ga nehote misli sumorne:
Samo još ova noć da mine,
zauvijek ću iz duše umorne
otjerati vinske i ine nespine.

Sabah u džamu na oči
spusti mu san kao mrtvouzicu,
u podne je dugo do noći,
rumen stida izblijedi na licu.

Kad mu je bilo samo do toga
da nema ga griješnoga više,
ču jasnu misao Gospodara svoga
i suze mu plahu dušu obliše.

Samo se tvojoj pomoći nadam,
reče i uze abdest i piše:
Gospode, evo na sedždu Ti padam.

3.
Hod njegov od pjesme do greba.
bio je put Mjeseca obrvom neba.

U duši mu bilo više topline
nego pod krilom usnule ptice,
i kad bi sklapao kapke očne,
u zjenama mu nije bilo tmice.

Kad je preselio, kao suza sa lica,
s neba je skliznula zvijezda padalica.

Emina Selimović

ČAS KNJIŽEVNOSTI

Kako je dobro
što si došla,
mirišeš na proljetni bagrem.
Nikad poslije nisam našla taj miris.

Armenski tepisi koji kupe prašinu,
srednjovjekovna ljepota,
cijeli jedan čas
si učinila jasnim do nepodnošljivosti.

Otkrila sam da nemam dara,
jer pjesnici nisu krivi za interpretaciju.
Šta je tebi?

Otkrila sam slike, jezik,
svijet akustike.

S gorčinom me mučiš,
mrljom
koja je potrebna svijetu.

Emina Džaferović

Le vitrage sous le voile

Najteže je opasati se
ćutnjom i koprenom,
a ti to tako dobro radiš
godinama da ti prosto zavidim
na tvojoj krepostina
tvom isposništvu
od nećeg neobjašnjivog u nama
što mi poput vraga ne da mira
pa kao da baš taj nemir
strast veću stvarastrast koja vrišti,
koja lomi, koja proždire
grješno biće
u svakom onom trenutku
tvoje zgrćene ćutnje
tako usiljene
da bi jedna prava rijeć
srušila sve ograde i
pretopila sve ono drugo
u neku pastelnu nijansu
na vitražu jedne bezvremene ljubavi.

Igor Divković

Uno na Uni

Kada je,
prvi put,
bio na Uni
cvale su ruže,
ali su unske
trešnje,
zato,
sanjale relativno zelene.
Nije ni čudo.
Bila je svibanjski nabujala.
Bila je svibanjski plaha.
I sasvim razuzdano brza.
I sasvim raspojasano brza.

Kada je,
drugi put,
zaronio
pod njen
slap,
prštale su kapljice
kao biserje.
Nije se čuo
pjev ptica,
zbog krika
njenog buka,
zbog jauka
rahatluka.

Treći put,
kada je ronio
Unom,
njenim dnom je
šuškao šljunak,
šareni obluci kroz šaš,
kroz šaš.
Školjke su, pritom,
bile stisnute,
sasvim stisnute,
sasvim stisnute.
Eh zbog dragulja!
Ah zbog smaragda!

Kemal Handan

BOSNA

Bosna kamen, prepun šara,
Bosna to je most i kula.
Bosna dunja sa ormara,
Bosna đerdan od zumbula.

Bosna suza, jedna vrela,
Bosna to je cvijet u kosi.
Pletenica što se splela,
što je moja draga nosi.

Bosna - to je cvrkut ptice,
sevdalinka, tiha, stara.
Gnijezdo sna i nesanice.
Tajne čuva joj sehara.

Bosno ti si rodna grana,
ljepotica gorda, snena.
Od ljepote zemljo tkana,
bistrom Unom umivena.

Amir Talić

Ruski čaj

U Engleskoj na čajanci kod lorda
Ovena
pijemo čaj Josif Brodski i ja

Lord u odori batlera služi
nas i žučno objašnjava
svoj plan o Bosni

Ja skidam krvavu košulju da
na leđima pokažem
geografsku kartu
domaje:
Ti krvavi podlivci okupirana
su područja
a gnojne rane masovne
grobnice gospodo

I zdravi djelovi leđa damarima
podrhtavaju
Krvavi ugrušak koji se kreće
moga bi da nadvlada
ono malo slobodne
teritorije

A tako nam je oduvijek bilo
još od srednjevjekovlja
za vladavine kraljeva
bosanskih
I na njihovim leđima crtali su
karte krvave
slagali atlase carevina
od kože predaka
naših

Istinu su u kamenu pisali
otiskom ruke podignute
Pet prsta raširenih za mir
i molitvu Bogu
svemogućem
da se već jednom umilostivi
i Dobrima dobro
daruje

Da lorde Ovene to je to što vidiš
a kako o tome govoriš neka ti
služi za evropsku čast
Sve u srk ruskog čaja može
stati

Kome hoćete nagradu za zločin
dati

Kraljevstvo bosansko opstalo je
i opstaće
civilizacijski i kulturno moćno
kao tvoje
englesko ili možda germansko,
Može i francusko
da se ne naljute ostali pizdeki
evropski

Josif Brodski me gleda i klima
glavom zabrinuto
Vidio sam bilješke pjesme i tugu
u njegovim slavenskim
očima
Rijetkost je da lord u odori batlera
služi dva pjesnika
brata po jeziku

Ubojtom

U pjesmi ranjenoj i to je
moguće

Istina je tu negdje na krvavoj karti
mojih leđa
a to odlično znaju lord Oven
i pjesnik Brodski

Poslije srkanja čaja ruskog razišli
smo se svako
na svoju stranu na karti
evropskoj

Jasmina Hanjalić

DUNJA

Jutros je otac posjekao dunju
posađenu s mojim polaskom u školu

bila je jedino preostalo
stablo u našem dvorištu

(ostala je posjekao onda
kad su prestala rađati)

a sve do lani mirisao je
sa ormara dunjin život

jutros je otac posjekao
moju jalovu drugaricu

od nje je ostao šupljikav panj
mravima izjeden iznutra

i gle, oni isti mravi već hrle
prema mojim stopalima.

Ernad Osmić

Sve na svom

Sinoć sam se borio s tišinom
u kući punoj svijeta
Knjige na policama su, kao i uvijek,
beskorisno šutjele

Ima nešto lijepo u tome
kada čovjek samome sebi ništa ne dokazuje
kada nikome ne govori
koliko vrijedi;
kad se stvari ili znaju ili ne znaju
same po sebi

Umrla je u snu
u bijelom je ležala nasred sobe
u kući punoj svijeta
a ja sam se borio s tišinom

Velida Zukan

Hronična alergija na strah

Alergična sam na strah.

Sanjala sam te, kucaš eksere, oče.
Majčine ruke krvare.

Jednom smo digle bijelu zastavu.
I prihvatile to kao svoju pobjedu.

Onaj koji je odnosio smijeh stavile smo ga
U kofer koji više niko ne otvara.

I dalje imaš oči koje vide sve, oče.
Ali nas tamo nema više.

Kenan Muminagić

iBog

Sprijeda Sjevernjača;
Ozada nagížena jabuka;

Sprijeda zenit sunca;
Ozada nagížena jabuka;

Sprijeda logorska vatra;
Ozada nagížena jabuka;

Pitam se:

Da li je Adam spoznao,
Kad je zagrizao jabuku
Drveta znanja,
Da je oblikovao budućeg Boga.

Marica Ferhatbegović

Karcinom

Wikipedia kaže:
Karcinom je
Latinska riječ
Uz koju pristaje
Mnogo kongruentnih
I nekongruentnih
Atributa
Nema nacije
Ne poznaje religiju
Bez entiteta

Razara
Ubija

Često
Puno
Sve

Bomba na mojoj dojci
Nitkov koji aplaudira
Mojoj mladosti

Mujo Musagić

**SA VISLAVOM ŠIMBORSKOM
RAZGOVARAO SAM O KAMENU**

(„...Kucam na vrata kamena.

-To sam ja, pusti me

-Nemam vrata, kaže kamen...“

Vislava Šimborska: Razgovor s kamenom)

Jednom je svojom jednostavnom pjesmom Šimborska Vislava, pjesnikinja slavna, molila kamen, kamen obični, tvrdi, da je u unutrašnjost primi svoju. Iskreno govoreći: čudio sam se mnogo nesvakidašnjoj želji pjesnikinje važne. Mislio sam: Bože moj, zar nije mogla, ako se već treba sklanjati negdje, umjesto kamena, tvrdog i bešćutnog, naći sebi sklonište kakvo ljepše, sve dok mi, jednog studenog jutra, misao slična na pamet nije došla: ledene su riječi, tog jutra, bezvoljno plutale bezvoljnom rijekom ovom, a ona – ta rijeka plitka i mutna – bezvoljno je tekla bezvoljnim ovim gradom.

Zbog toga, valjda, ni meni do razgovora bilo kakvog, niti do „čula učešća“ Šimborske Vislave, nimalo nije bilo stalo. Prijekim sam putem, na prevaru, ili snagom volje svoje, s kamenom bilo kakvim htio postati jedno. Singularnost da smo nevidljiva, kamena i moćna, ušaptavao sam

molitvu jutarnju svom desnom uhu (lijevo, odavno već, ne sluša misli moje, niti priznaje zakone o prostiranju zvuka, niti poznaje zakone o učešću čula, u uslovima dugih bosanskih zima).

Samo da sam jedno s kamenom, možda onim istim kojem se i Vislava molila slavna, ili s proljećem nekim ranim, kojem su se radovali i svi pjesnici drugi, ili s mjesečinom zavičajnom, kojoj su se radovali i svi sanjari drugi, jer sâm sa sobom, i u dobru i u zlu, zaista teško je biti! govorio sam, u bunilu gotovo, svima oko sebe, i svakoj stvari oko sebe dijelio dirljivi smiješak, kao propusnicu bezbolnu za duboko putovanje koje me, prije ili kasnije, sigurno čeka. „Da smo duša jedna!“ vikao sam, u bunilu gotovo, pred zabezeknutom komšijskom djecom, u času kada su ih brižne majke umotavale u košuljice vesele, krojene od čistog praha nebeskog.

Da su me tog studenog jutra sreli neki studeni ljudi, znampita li bi me, ljuti i zabrinuti: pa čemu tolika žurba, prijatelju bezvoljni, naš stari, i šta te to mami tako kamenu tamo nekom, Vislave neke, o kojem pričaš jutro cijelo?! Misliš li ti da te u kamenu baš tom spokojni mir čeka i sunce tvoje potrošeno? Misliš li ti da u kamenu baš tom postoje prozori i vrata, i da se pjesnikinji nekoj tamo vjerovati može, kao da i sâm ne znaš da pjesnicima niko nikada vjerovao nije?!

E, pa mi te slijediti nećemo, dobaciše mi još oni ledeni ljudi (kada sam im prkosno okrenuo leđa i pokazivao im brda plava oko grada, kamo sam imao želju poći) mi ćemo i dalje ostati sasvim mirni u nemirnom svijetu ovom; nastavit ćemo jutarnju šetnju, kao da ništa vidjeli nismo, kao da ništa čuli nismo. Ali, da znaš, vrištali su u horu: revolucija nikakvih više neće biti, ni kamenih, ni svilenih, ni bilo kojih drugih!

Glasali su tako anđeli i melec i svojim visokim domovima, glasale su tako adolescentne vrbe koje nam, upravo, u susret idu; i najbolji plemenski ronoci željeli su tako, dok su u vodama pećinskim tragali za sudbinom riba odmetnutih; glasali su tako i razjedinjeni proleter i svih zemalja, jedući uslast infantilnu riblju mlađ po plastičnim ribnjacima i staklenim baščama gradskim.

Ma šalio sam se samo, postiđeno rekoh ljudima ledenim, vidjevši ih tako zabrinute i tužne. Neoprezno sam, i slučajno sasvim, izgovorio naglas pjesmu neku Vislave o kamenu nekom, tamo iza panonskih usnulih vinograda. Ali, već je prekasno bilo za pravdanje bilo kakvo – morao sam hitro iz sna pobjeći svog, jer u kamenu njenom možda zaista nema ni prozora ni vrata. A da sam tamo krenuo, vjerujući slijepo pjesnikinji slavnoj, kako bih vam, onda, u dahu jednom, ispričao ovu savršenu noćnu bajku?!

Mehmed Đedović

Izgubljena nahija*

Juli se crvenio zaliven kišom
Rijeka je mutna i ljuta
Gljive rastu i truhnu, ne bere ih niko
Tišina planine je netaknuta
Ko beba uspravana

Tragove izgubljenog grada Perina
Pohode poskoci
A Slađa Maksim u tom gluhom
Prostranstvu šume
Čuva stada ovaca i ugojene krmače

Medvjed navrati samo ponekad
Da se zasladi medom i džanarikama
Slađa je svikla na njega
Njenih petnest s tim nema nikakve veze

Nahija Perin odavno je mrtva
Pronađe je ludost i litar znoja
Prebrojavaju se gmizavci i vukovi
I samo jedna djevojčica u divljini

Rekli joj da je tu najsigurnija
A ona povjerovala...

*PERIN - U pisanim izvorima prvi put se pominje 1444.godine. Na dva stjenovita uzvišenja, koja se okomito izdižu iznad toka rijeke Drinjače, nalaze se ostaci zidina tvrđave, koji svjedoče o tome da su tu postojala utvrđenja koja su imala kontrolu nad ulazom u kanjon. Sa tih kula pruža se vidik na uzvodni tok Drinjače i sa druge strane dalek vidik na usječeni kanjon nizvodno od Peringrada ka rijeci Drini.

Suad Beganović

Molitva

Nije mi se odavno objavio u snu
Bog – nijemi, silan i vječan
Iz zemlje beduina
Četrdeset je dana
Nošena vijest o njemu
Pješčanim putem
Pored svete Meke
Gdje pohode jednaki
Oproštenici - iznad drugih
Kad se vrate u zemlju
Odakle su potekli

Dok oči nisam otvorio

U zemlji nafte
Bog – silnik
U zemlji titula
I prljavih ulica
Bez kanalizacije
S pradavnim kamenjem na stomaku
Tu je progonjen Miljenik
U jednom naumlju
U sobi bez svjetla, mršav
Leži
Sa zadahom truleži
Još doziva Boga

Pokuđeni neka su
I još jednom
Pokuđeni neka su
Oni izvode ljude iz
Zemlje u kojoj rijeka teče
I ucviljuju djecu

Kemo Selak

Stihovi o nama

U onom trenu mira
između zalaska Sunca
i paljenja ulične rasvjete
kad sam ušuškan u mrak
misli su mi jasne.

Jedino tada
misli su mi jasne.

Jedino tada
u njima jasno ocrtni su
tvoje lice, sa nosom od leda
tvoja kosa, boje moga sna
i desna nadlaktica tvoja
nježna i meka.

Jedino tada
sasvim je jasno
da nema nas.

Midhat Hrnčić - MIDHO

ULIČNI POTOČICI

Ne udaraju to kamenčići
U prozorska stakla
Kao poziv na igru djeci
To dobošuju kišne kapi
I pozivaju me da iz sobe
Posmatram ulične potočice
Koji pronose čikove od cigareta
I odbačene maramice
Neurednih prolaznika
Skrivenih pod kišobranima

Aida Šečić Nezirević

Bosna

A bilo nas je petero, jedno drugom virili smo u smoljave ušne kanale i jedno od drugog dobivali hlače dok nam se, da prostiš, stražnjice ne bi narugale. Babo moj Mehmedbeg bio je ispičutura, goljo, ubog radnik na pruži, matera moja Sadikahanuma u kući čučala povazdan, ko krivac u ćuzi. Najstarija mi sestra Hanifa-Hana ribala kuće i gaće bogatoj gospodi, kad joj je stomak post'o ko Mirsina lopta za fudbal, otac je rek'o: „Napolje, kujo, pa se napolju koti“! I deset ja godina vidio nisam voljenu moju sestru Hanu, nadam se da je ne'dje na toplom, na suhom i da ima hranu, šaptale nekak'e lude babe da joj je t'jelo još te noći odn'jela Pliva, al' ja znadem, sto posto, eto, znadem da je i zdrava i živa. Brat moj Miralem svako je jutro prodav'o po kućama novine i sir kravlji i ml'jeko, vodio me je malog sa sobom, pa bi rek'o: „Čekaj me“, i ja sam ga pred golemim kapijama ček'o i ček'o, brat moj Mirsad je učio dobro i htio je na visoke škole, al' babo se smij'o i rek'o: „Kak'a te škola spopala, vole jedan, vole“! Mirso je krišom jec'o i psov'o i kleo se da će napustit' taj jad, poslije je stvarno zbris'o daleko, ne'dje u velik' grad, Mater je puno patila za njim, plakala, pitala je l' živ, ima l' išta za jelo, a nisam joj smio reć' da mi je pis'o da je sad bogat, da je moćan, da dobro rastura b'jelo.

I još smo jednu sestricu imali, žgepče žgoljavog t'jela, majka je kukala kako se omakla, kako je nije ni htjela, kad bi je oprala i 'nako u vešu je stavila kraj peći, rebra bi stršala ko gladnom mačetu što svu noć u bašči kmeči. Babo moj Mehmedbeg često je znao doć' noću iz kahvane, pa čizmom crnom od gustog blata na b'jelu ponjavu stane. „Večeraaaa“, rikne i sve se trese od rike njegove b'jesne, a onda čorbu od mrkve i žara o' zid snažno tresne. Sl'jeva se masna čorba ko znoj, ko krv iz materinog nosa, sestrice čiči, na čiču zimu u bašču bježi bosa. Mater se sviija ko ranjena zmija, kriči: „Nemoj me, nemoj me više.“, pljušte udarci, niču modrice, ko ludare posl'je kiše. Kad mi je bilo sedamn'est punih svega mi bilo dosta, od matere moje kosti i kosa da visi jedino osta. Uš'o sam noću u njihovu sobu dok je on spav'o tvrdo, a bio je čo'ek, kunem se svime, krupan ko manje brdo. Prvi put sam mu tad u životu ovio ruke oko vrata, ogledalo je bilo čisto, onda sam znao, pustio ga i zatvorio vrata. Mater je kriknula u rani sabah kad je klanjat' htjela, usta su mu bila modra, prsa mirna, koža b'jela. Buraz je skočio go do pasa, a ja sam mirno lež'o, posl'je, kad je policija došla, sve sam im, vala, sam kaz'o, nisam bjež'o. U ćeliju čim su me doveli čuvari na buđav pod sam sklizn'o, hranu što su mi davali posl'je nisam tri dana ni lizn'o. Mater kad me posjetit' došla s k'ompirušom pod rukom rekla je: „Nisi ga treb'o, sinko, ubit' i igrat' se boga, nema veze što me tuk'o...“ I onda sam stalno sanj'o njegovu glavu i

moju glavu bez t'jela kako se bore, i vrisk'o da se zidovi, kreveti, a bogme, i rešetke ore, i vid'o sam mu poslije glavu bez t'jela i po b'jelom danu, na zidu, plafonu, u činiji čorbe, na koju god pogled'o stranu. Onda su drugi iz ćelije rekli da me se boje pravo, i da sam jednog prob'o udavit' u noći dok je spav'o. Ja nisam htio davit' tog momka, dobar je čo'ek, zovu ga Plavi, nego sam vidio mog mrtvog babu kako mu sjedi na glavi. Čuvari su kazali da nisam čitav, pa su me ovd'e dali da mi vi stavite taj dio mene koji mi bezbeli fali. A sad vas molim, mnogo molim, mnogopoštovani ljudi u b'jelom, vas što stojite nad ovim mojim silom smirenim t'jelom. Oper'te mi ove ruke što drhte ko bolesne ptice. Oper'te mi oči i uši i jezik i nos i ždr'jelo i trepavice. Oper'te mi prsa i jetru i cr'jeva i gušu da opet budu čisti, tako vam boga, tako vam vraga, il' trećeg nekog, meni su svi oni isti.

Elvedin Nezirović

VALENTININ OSMIJEH

Ne idi, Valentina
Ničeg uzaludnijeg nego
Vratiti se tamo
Odakle su svi otišli
Naše školsko dvorište je prazno
I osim sunca što se brčka
U lokvama krvi
Više ničeg u njemu nema.
Valentina,
Neko je zapalio kuću u kojoj sam te sanjao
I u toj kući jednu vitrinu
I u toj vitrini fotografiju prvog A
I na toj fotografiji
Tvoj osmijeh
Ljepši i od Osmijeha učiteljice.
Jedna je žena plakala, Valentina
Ne zato što su joj odveli sina,
Već zato što je znala da ga više Nikada neće vidjeti.
A tvoj osmijeh je gorio
Kao što bi, recimo, gorjela
Mona Liza u Lorcinoj pjesmi –
Sporo i dugo,
Predugo
Prkoseći vatri.

Ne idi, Valentina. To više nije naš život. Ovaj
kafanski sto je sve
Što je od njega ostalo.
Pođi sa mnom
Kao nekad poslije školskog zvona, obećajem,
opet ću
Biti jedno veliko srce
Prislonjeno uz čempres
Iza kojeg dišeš. Sjećaš li se, Valentina,
Ja sam onaj dječak
Kojem si jednom davno
Ponudila mjesto pod kišobranom
A on je, zbog toga,
I danas ispunjen srećom.

Ne idi,
Spusti svoje ruke na moje
Jer, evo baš sada
Negdje umire neko
Dalek i Bezimen
I nekom uplakanom dječaku
Baš sada
Pale kuću
I u toj kući vitrinu
I u toj vitrini fotografiju
I na toj fotografiji
Jedan osmijeh
Veći od smrti
Slađi od života.

Fuad Hrustić

SAVA

Stojimo na obali blatne rijeke
s čežnjom kišnih oblaka.

S one strane Save
zvijezde na modrom nebu luduju.

Mutna teče Sava.

Bijesna kobila jezdi ravnicom.

Propinje se i njišti neosedlana.

Selma Ahmetović

DOK KORAČAM

Večeras ću obući stare cipele
I tiho da nitko ne čuje
Krenut ću istom stazom,
Jer one poznaju put do tebe.

I lice ću okupati istim onim osmijehom
Da po njemu me prepoznaš.
A oči ću prekriti velom istine,
Koji ćeš jedino ti moći podignuti.
Večeras ću ponijeti sobom
Najsvjetlije uspomene,
Da mi, poput krijesnica,
Osvijetle stazu do tebe.
I usne ću namazani ružem
Od požude i strasti,
Čiji ćeš okusjedino ti moći doživjeti.

Ali, na glavu ću ipak
Staviti šešir,
Da me stvarnost ne lupi u nju
Kao malj i ne probudi me,
Dok koračam, Starom stazom..

Merima Dizdarević

moj drug Nele

moj drug Nele ima ime
moj drug Nele ima ime s boljom anegdotom neg' je
mogu sad izmislit'
al' neću ni pokušat', mada ću nastaviti da pišem k'o
što narod priča
narod priča
narod melje
narod uporno melje
narod uporno melje, a mlin nije ni za meso ni orahe
nema kolača bez oraha, ni ćevapa bez mesa
drago mi je kad ga vidim
drago mi je kad je vidljiv
drag mi je
dragan
drago mi je kad je vidljiv, jer znam da iznutra raste.
raste k'o korov
raste k'o korov kad je vidljiv
raste k'o korov kad je vidljiv kroz šumu šumećih
mlinova.
ja imam zaštitu od smetnji na radiju
ja je imam
ja je imam kad-kad
ja je imam, al' Nele je nema
Nele ne prerađuje informaciju neposredno
Nele je preradi naknadno uz kafu i mnogo duhana
Nele momentalno plane
Nele plane
Nele će, bojim se, prerano pregoriti'

Minela Masleša

Smrt

jesu li sretni mostovi koje ne odabere niko
da se sa njih baci
ili konopci
tablete raspoređene na svakih osam sati
(nikada odjednom)
ili žileti iskorišteni nepotrebno
neokznuti tugom
ni životom

Franjo Matanović

JER DO ČITANJA JE OGROMAN PUT

gdje je istina

da li ju trebam

zapisivati ili jednostavno

prešutjeti

da li bi to bilo istinito

šutjeti

ili zapisati

bez obzira što ne mogu dati

drugima da čitaju

jer do čitanja je ogroman put

jer su reklame preuzele

glavnu ulogu

možda je već vrijeme za pronaći

drugačiji način komuniciranja

drugačiji način za

objaviti istinu

Derviš Palić

DOMOVINI

Dok sam bio dijete
Živjela si u bajci pred spavanje
U snu si živjela

Prije no što si upoznala
Moje korake
Ja upoznah ništavilo lutanja

Sad si tu stvarna, mlada
Ličiš na onu iz sna
Samo ti ruke modre od okova

Mlada si
Mogao bih ti biti djed
Htio bih
U krilu tvom
Usnuti
Smiren

Slutim
Korakom
Teškim od lutanja
Vidom
Mutnim od suza
Na putu prema tebi
Da svoj ću
Nastaniti
Grob

Emina Djelilović

Kad su rekli gdje ima dima ima i vatre, mi smo bili vatra.

Zatočeni u nijemoj sobi
Razvlačili smo se u pravcu Istoka i Zapada.
Neki od nas su bili Kolumbovo jaje.
Bez ruku i nogu još su se okretali na glavi.

Reko bi čovjek da puše sebi u usta.
Nekima u ruci rolex, nekima DNK iz grobnice.

Kad smo prvi put puhnuli
lice moje sestrične izgledalo je kao lice
kosmonauta.
Američka škola.
Vježbanje u redu za narodnu kuhinju.

Kad smo drugi put puhnuli komšija Ramo
imao je narukvicu na nozi.
Toliko koštaju dvije vreće brašna , jedan paket ulja
vreća šećera, tri pakovanja tuzlanske soli i jedan
margarin za
dobro jutro.

Kad smo treći put puhnuli
Prometej nas se svečano odrekao,
jer smo se zavjetovali na šutnju.
A onda je neko dobacio:
Ej, ja napišem ponekad neki stih,
puhnite malo i u mene!

Amra Mujezinović

Tarzan

Jutros ga nena spremala u školu
kao i godinama unazad.

Opet će Novu godinu dočekati zajedno
pored kamina.

Razdragano mi reče da mu je omiljeni film Tarzan:
dječak bez roditelja se probija kroz život.

Od krvi ga krv vuče
s ove strane grane.

Želim kupiti i sačuvati
njegov današnji osmijeh.

Omer Ć. Ibrahimagić

OKO TULOV-GRADA

Ostaje da ga osjetimo,
da vidimo da li nas vidi,
ostaje da ga posjetimo,
a možda nam se i svidi.

Ostaje da ga zamislimo
na glavi što liči na sljeme,
ostaje da se domislimo,
kako mu skinuti mreću.

Ostaje da mu pomognemo,
da nanovo postane bujan,
ostaje da mu ne odmognemo,
tišinom da ostane čujan.

Ostaje da radimo, kopamo,
privučemo vodu sa Vrane,
ostaje nam da ga otkopamo,
kol'ko ga u knjigu stane.

Ostaje da se uvučemo,
bosi – u proreze Vijenca,
i da se odmah obučemo,
u tmuni, hladnoći vapnenca.

Pa da se poslije očistimo,
na ledenom Pećine vrelu,
a možda i misli pročistimo,
nad stećkom u Banović-Selu.

Onda ćemo da pričamo,
i da se pričanje dijeli,
a da u pričama pazimo,
da Tulov ostane cijeli.

Da predamo mu štafetu, dok ponovno probuđen zijeva,
dok vrsni prozaist poetu, uči kako da pjeva.

Da skupimo u mozaike, predanja iz maglene kiše,
dok vrli poeta prozaistu, uči kako da piše.

* Tulov-Grad ili Tulić-Grad je stara utvrda iznad rijeke
Turije, desetak kilometara od Banovića

Amila Tarakčija

MAJKO

Sve ti slutiš, iako ti ja nikada reći neću.
Sve znaš, iako ni riječ nisam izustila.
Osjetiš ti to, pa tebi sam ispod srca živjela.

Ne pitaš majko, samo me pogledom pratiš.
Sve moje strahove i boljke poznaš,
hoćeš da me osmijehom ohrabriš.

Ne mogu majko neka osjećanja priznati ni sebi.
Kako onda tebi da ih izustim?
Šta ako ti se suza iskrade, pa krajičkom oka krene?

Pravi se da ne vidiš, neka ti pogled ka nebu luta.
Ulij nadu u srce kao što si nebrojeno puta.
Samo ne zaviruj u oči ove.

Neke sumnje su bolje od istine.
Za neke riječi je bolje misli da ostanu.
Skrivene tako u podsvijesti, možda jednom i nestanu.

Sve ti znaš majko, djevojačko srce si u grudima imala.
Sakrij brigu iza osmijeha, kao što si nekoć skrivala.

Safija Vehabović

ČOVJEČIJE RASPELO

Razapet između ljubavi i strasti,
jezika i časti,
jahajuć'i crnog jednoroga
bio sam vitez zbilje,
a špijun iluzije.

K'o vulkan uzbuktali, plamtio sam stalno,
k'o pepeo neizbježni, stizao me tajno
klon postojanja mog,
neki drugi Ja.

I previrali smo zajedno,
ja danju,
on noću,
ja noću,
on danju,
istih očiju,
drugaćijeg pogleda,
živjeli smo u ovom tijelu,
razapetom od ljubavi i strasti,
jezika i časti.
Bili smo vitezovi iluzije,
a špijuni zbilje.

Mahmut Durić

U NEKOJ DRUGOJ NOĆI...

U nekoj drugoj noći
U kojoj neću morati da zaboravljam
U nekoj drugoj noći
da budem
i da te u njoj ne zavolim

da budem dijete
i u nečijem drugom osmijehu da budem
da nikad više ne vidim tvoj
da me ne zaboli

U nekoj drugoj noći
da budem
i da nikad nikoga više
kao tebe
da ne zavolim...

Jagoda Ilić

Svemirski putnik

Kada namirišem moj dom
u haustoru stare zgrade,
bacim mu se u naručje s koferima
u prljavim cipelama i suvenirima
kao neki puž kome su vratili kućicu.
Smjestim sve što sam donijela na police,
navučem zastore na prljave prozore
I predem, kao mačka.

Kada se vratim svojoj kući s puta,
umorna, bolesna, potrošena,
moja se soba omota oko mene
kao neka zaštitna kapsula
u svemiru punom asteroida.

Jastuk se nasloni na moje misli,
prekrivač obgrli moje tijelo
kao neki energetski zavoj
u kuhinji zamirišu čajevi
i uplaše duhove.

Potapšem vrata po metalnom dlanu
zahvalna jer brane predvorje mog malog života.
Onda zaspim
dok moja kuća stražari nada mnom
kao neki veliki andol
koji liječi sve što zaboli.

Zejićir Hasić

FES NA ČIVILUKU

Svaki je fes baška fes
kao što je i svaka glava baška glava.
Moja te glava odmah kao svoj fes prepoznala,
i ti si nju kao svoju prepoznao.
Znate se u dušu, kao da si prvi put
na njoj ukalufljen i kao da je ona
pod tobom na dunjaluk došla.

Pod tobom su oči moje dunjalukom ljepšim darovane,
duša saburom umivena,
glava, mašallah, bolje tabiri,
pjesme pod tobom murećepom zapisane
jesu elif – pjesme među pjesmama mojim.

Vazda si bio na svoju ruku:
metnem te pravo na glavu,
a ti se sam od sebe na desnu stranu naheriš,
šerete moj nijedan,
i mene šeretlukom zaraziš
pa me cure milije gledaju
i riječima mojim kapiju aška radije odškrinu.

Kao što svaka glava jastuk za počinak zadnji ima,
tako i svaki fes svoj čiviluk ima
na kojeg će ga poznata ruka zadnji put metnuti.

I ti ćeš jednom na čiviluku ostati
i kad te neka ruka nepoznata s čiviluka jami
i na glavu metne,
neće glavi toj pod tobom biti
kao što je mojoj bilo
i neće ti na glavi toj biti
kao što ti je na mojoj bilo,
ali ne jadikuj,
znaj da vrijedilo je što si glavu svoju svojom prepoznao
i što te glava moja svojim prepoznala,
makar da ste samo na jedan dan
jedno drugom zapisani bili,
utuvi ovo što ti tvoj Musa kaže,
čekajući da na čiviluku ostaneš.
šerete moj nijedan.

Biljana Kitič Čakar

**MOJA ISPOVEST, TEBI
(Musi Ćazimu Ćatiću)**

U muk sam se svila, nad humkom ti stojim
Uklesana slova zamagljuju oko
Dok s istoka vetar nosi reč visoko
Senima se klanjam, versom srce pojam

U šuštanju lišća „Ispovijest“ čujem
Doživeh te bratom, mada vek nas deli
Za pravdu i čojstvo oboje goreli
Al' perom ću svojim još vatru da bljujem

Licemerje hoda po belome svetu
Aršinima svojim, život moćni kroje
Ne pogneš li glavu, očekuj osvetu

Alama se ne dam, ponos da mi sruše
Slađe mi je zrno sirotinjske proje
Pred Boga ću čista s ovo malo duše

Selma Obradović

BJESNILO

Sve su priče ispričane,
nova priča nama treba,
da smislimo novu priču,
treba smislit nova slova.

I pođosmo smišljat slova,
al' za to novi glas nam treba,
pa stadosmo šuštat, stenjat,
skičat, lajat, urlat, revat.

I zavijat, jecat, kukat,
režat, cvrčat, i jaukat,
hroptat, hroktat, i mjaukat,
siktat, kevćat, i cijukat.

Ne smislismo nova slova,
i padosmo premoreni,
ostasmo i bez svog glasa,
al' bar znamo jezik zvijeri.

Tatjana Tomić

OPSTOJNOST BAJKE

Kraljević Žabac.

Uronjen
U sumorno tkivo
Svakidašnjice.

Lišen
Opstojnosti bajke.

Kao
Vremenska protivteža
Sazviježđu Velikog Bika,

On imitira
Trajanje.

Sumejja Durmiš

BALKANSKI MAČOHIZAM

U njega je usađena
muškost
balkanskog patrijarhalizma
Ja radim
ti bošću stereš
bošću dižeš
jer ti visi
moj kruh nad ustima.

U njega je ugrađen
čip
balkanskog mačohizma
Ja ne plačem
ti plačeš
i sama suze brišeš
jer ti visi
moja duša nad mislima.

U njega je usađeno
sve
što u ženu
nije.

Mina Imširović

BEZ PROMAŠAJA

Kad udarna igla jezika
sabije riječi u pucanj,
nisu potrebne oči,
a ni ruke,
da bi se pogodila meta
okačena na aorti.

Selma Obradović

RUKE

Ruku na oči,
ruku na rame,
ruku ka zlatu,
rukom u plamen.

Ruka iza leđa,
na boku, u krilu,
ruka u džepu,
ruka na papiru.

Ruka u ruci,
ruka na hljebu,
u ruci britva,
u ruci nebo.

Ruke na gudi,
na lice, na tjeme,
a onda ih skini,
i stavi pred sebe.

Suada Malkoč Kovačević

MRTVA PJESMA

Jutros me tuga pogodila
I nebo sunce krije,
Mrtvu sam pjesmu porodila,
Ni riječ joj živa nije.

Nisam je dovoljno ljubila,
Branila od sebe i ljudi
Još nerođenu ubila,
Perom u nevine grudi.

Pa nek' se i to dogodi,
Svemu kraj jednom dođe
Smrt samo jednom pogodi,
Sve što postane i prođe.

I kad me na odar postave
Dok zadnju odjeću mi kroje,
Neka mi pod glavu ostave
I mrtve pjesme moje.

Mrtvo sa mrtvim nek' ide,
Zemljica majka sve prima,
Da se ni pjesme ne vide,
Ne bijah sretna sa njima!

Said Šteta

Stanica umrlih vozova

Misli su moje čelične šine,
što godinama daljini nose.
Čežnju i patinu od tišine,
al' srce eto naviklo se.

Srce je umorna lokomotiva,
kote se želje u trenu.
Sad si mi tu, na dodir živa,
onda u mislima tražim ti sjenu.

I ne putujem, gledam niz prugu,
misli uzele sunca sjaj.
Kratke mi ruke da slikam dugu,
a srce kaže: Naslikaj!

Misli su moje čelične šine,
i godinama čežnju vuku.
Da mi je mrvu, da me mine,
u mojoj stanici vidjeti ruku.

Da mahne onako, kao prije,
kada su redom stizali vozovi.
I da me ugleda, još se nasmije,
pa neka uvehnu tuge grozdovi.

Stanica umrlih vozova ja sam,
hoće li ikad lokomotiva?
Pisnuti da je smijehom nadglasam,
da još sam živ i još si živa!

Muhidin Šarić

RIJEČI

Riječi su vragolaste,
čas se glože, čas se slažu,
čim dođu u pomisao
žele nešto da nam kažu.

Kažu drvo – vidiš drvo,
kažu ptica – slutiš let,
harmonika – zvuk joj čuješ,
kažu bulka – vidiš cvijet.

Riječi znaju biti tihe,
bučne, mile il' opore,
one znaju da varaju,
al kad zbore, slike tvore.

Kažu more – slika mora,
šum valova, kлокot lađa,
kažu zore – slika zore,
svičev bljesak što se rađa.

Jedna riječ vuče drugu
da za njenu riječ se bori,
al' kad riječ zanižmi
onda šutnjom progovori.

Ljiljana Vujić Tomljanović

Čovječija

čistom svijetlom svježom
mišlju
iznjedrena iz zaumlja
u rumen zore u jutro prozračna
požuri neopaženo

započni čas vlastite istorije
vjerodostojene primjerene
čovjeku i čovječijem

suncem naoružaj se
svjedoči put života
bez tjeskobe sjećanja i zlopamćenja

zaigraj iskricama u oku svakom i
na svakom dlanu ostavi toplinu

Mirjana Djapo

ODA VELIKOM PESNIKU

Velikima je teško pisati pesme, slagati ode.
Oni se rode da tuđ život vode, ispisuju rime,
a ime skriveno da bude iza patnje, il' sreće.

Nijedno vreme neće odmah pesnika shvatiti,
platiti mu za neprospavane dane, noći...

Doći će to kada mu zemlja kosti pokrije,
kada se otkrije koliko je sebe svome rodu dao,
od vlastitog života krao, od tuđih prezira ojačao
da bi opstao u ime onog što ljubav se zove.

Velikima je teško pisati pesme, slagati rime
jer ko bi im time, običnim stihom , duh dotakao
ne bi se makao dalje od početka tužne priče
zato što sve , nekako, na našu sudbinu liče.

Što smo bliže svetu o kome pero pesnika piše
shvatamo da je patio više od nas koji ga slede,
a ko bi se između sreće i bola za drugo odlučio,
naučio bi da samo bol može pravi stih da ispiše,
dok ljubav jedina sreću vraća, a očaj briše.

Danas bih stihom u sebi Ćazima Ćatića probudila,
taj dah duše njegove Bosne u svoju pesmu utkala,
dala sebe Musinom sanjarenju, poimanju slobode,
pokušala da me damari njegove poetike vode,
pa bih zaboravljene slike moralnog možda oživela,
rukom umetnosti duh časnog, svetog, vratila...

Bila bih boem u njegovom prisustvu šćućurena,
samo sena svih onih žena koje je Ćazim voleo,
pomalo Šemsa, Niđal strastvena, il', ipak, bezimena
pesnikova muza - ljubav za sva vremena.

Alagić Suad

ŠTRBAČKI BUK

Teče Una mukom,
šapatom, klokotom,
stropoštava se hukom!

U blještavilu mlazeva,
kapljica, pjene
Sastaše se:
Voda i Vazduh,
bilje i stijene,
Pljuštanje i dugin nježni mir -
Čudesa nebeskih pir.

Uzburkan slapom, ukrašen pjenom
U podnožju ljeska se vir :
Iz dubina mu dopiru uzdasi
i modrine mir.

Nižu se kaskade čarobne,
Slapovi moćni,
Stovrelo,
bacanje vode od stijene do stijene -
Carstvo žubora, vrtloga i pjene!

Nad rijekon nadvile se grane;
Kamo streme -
Uni vodi
ili Suncu što po nebu hodi?

U nizini iščezava huk -
Opet klokot, šapat,
Opet muk.

Dženana Jašarević

Tebi

Tebi koji me ne voliš više
Tebi zbog kojeg ne prestaju moje kiše
Tebi zbog kojeg ne znam za sebe
Tebi jer srce voli samo tebe

Tebi ove stihove pišem
Tebi jer zbog tebe dišem
Tebi jer nemam kome
Tebi jer si ti u srcu mome

Tebi jer bez tebe ne živim
Tebi samo ruke svoje širim
Tebi koji ne voliš mene
Tebi zbog kojeg moje srce vene

Tebi jer zbog tebe srce suze lije
Tebi jer ti druga srce grije
Tebi jer sam zbog tebe uvijek tužna bila
Tebi jer sam to od tebe krila

Tebi jer si u mom srcu bio prvi
Tebi bi dala dala i svoje krvi
Tebi jer mi srce drhti ko' u letu
Tebi poklanjam ovu ljubav svetu

Emina Tabaković

Pišem ti o Uni

Kad na nju pomislim,
oči mi zasjaje,
a ruke mi vode pune,
pišem ti prijatelju o ljepoti Une.

Neko kaže,
k'o Sibir hladna,
neko, k'o smaragd zelena

u mojim očima posebna,
u dušu mi pretočena.

Kad upoznaš i vidiš Unu,
kad ti se duša Une napije,
tađ zaJedno s njom
Jedno postaješ

Zauvijek.

Faiza Helja - Haračić

HLADNI LJUDI

Htjela bih jednom progovoriti
glasom hrabrih i
sasuti riječi u lica
pod krinkom savršenih.
Željela bih razbiti iluziju
vašeg savršenstva,
što je samo blijeda slika postojanja.
Neka vama sjaje dijamanti,
meni su hladni.
Neka trepću vještačka lica
jer je nutrina lažna.
Ne bojim se istine,
ali ćutim.
Zašto govoriti,
jer iskrene riječi
udaraju u sramne istine.
Ovo moje Ja
teško podnosi
laži izgovorene.

Fikreta Karić

„Posljednja tačka“

Zidni sat pokazuje ponoć
dok škrto blijedo svjetlo
oslikava zidove sobe,
iz koje zure umorre, stare oči..

Pišući i zadnju riječ
pjesme o ranoj mladosti,
stavlja tačku brišući obris od pera
i sprema se u postelju.

Ne sluteći da je to
bila njegova posljednja napisana riječ,
koja je ostavila za sobom
ne izbrisive tragove od pera
i uspomenu na jedan život
koji se rađanjem novog jutra zauvijek ugasio...

Goran Klinovski

Lijepa Sena

Davno bješe, al se i sad pamti,
čim nad gradom prvo sunce sine,
kad nanule kaldrmom zazvone
sve do česme Hadži Mehagine.
To se šeće kćerka Mehmeda trgovca,
krene zorom prva da vode zahvati.
Skameni se sva Gornja Mahala,
lijepu Senu pogledom isprati.
A Sena sa lica osmijeh blag ne skida,
sve poglede ćuti što je nijemo prate,
sve uzdahe čuje iz momačkih grudi,
što sanjaju da joj svaki korak zlate.

Davno bješe, al i sad se priča,
o brčanskoj ljepotici Seni,
najljepša u cijeloj Bosni,
u nju bjehu mnogi momci zaljubljeni.
Skupljaše se u večeri rane
pokraj Hadži Mehagine česme,
uzdisali, palilili duhane,
lijepoj Seni pjevali su pjesme.
Sa pendžera Mehmedove kuće,
Sena pjesme o sebi slušala,
toplo bješe oko njenog srca,
al nijednog momka ne begenisala.

Jedno veče svatovi su prošli
pokraj Hadži Mehagine česme,
ko da neko sve momke začara,
u sekundi umuknuše pjesme.
Prođe Sena kanom išarana,
harmonika i zurle je prate,
ostavila momke zaljubljene
da tuguju i za njome pate.
Davno bješe, još se pripovjeda,
iz mahale gornje, lijepa Sena,
udala se za saraj'vskog bega,
osta samo na nju uspomena.

Edina Pajt

Gorčina

U glibu izlomljenih želja,
u mračnim vrtlozima hipnotisanih misli
koga zvati, Boga ili đavola?

Kome pobjeći od ljudi,
od osuda ugniježdenih
i ukliještenih u ramove
prodanih duša
nabasalih sasvim slučajno na ovaj svijet
promašujući pravo skretanje?

Ovdje, među nama,
jedni drugima smo i sluge i robovi
I najveći je pakao naš vlastiti.

Ovdje među nama, što svoji smo
i od istog načinjeni najveći je jaz,
produbljivan godinama,
inspiran suzama,
iskovan mržnjom
i oduzetim snovima.

Nekad mi se čini da posmatraš
i da se smiješ našim slabostima.
Nekad mi se učini da čujem tvoj svijet.
Ruke su ti ogromne.

Hajrudin Sarajlić

Kismet-određenje

Dok Bosna žubori pitomim krajem
I anđeo mira širi lahka krila
Evo te gledam zanesenim okom
Ko pov'jest draga domovine moje
Zborim
Zemlja ne pripada čovjeku
Čovjek pripada zemlji – Bogu
Stoga
Molju vas ne nastupajte na me
Ja sam bil kako vi jeste
Vi ćete biti kako ja
I znaj
Od nameta nema selameta
Ni ummeta bez kismeta
Zato
Kao Bosanac ustvari
Govorim bosanski jezik stari
I velim
Bez ikakva srama
Ja sam Bošnjak u vjeri islama
I poštujem Gospodara – Allaha
Iz ljubavi
A ne iz straha!

Pjesmu posvećujem patrioti, pobri i poeti Musi Čazimu Čatiću. Početni stihovi su upravo njegovi stihovi (reminiscencija na pjesme o Bosni i otadžbini).

JASNA ŠAMIĆ

MOST

Prije no što je bijel, bio je siv
Prije nego čvrst, bio je poput talasa
Prije nego dūga, bio je valovit puteljak između
dvije tvrđave
I sedamnaest kuća gdje su živjeli
Jedan neženja i
Mostari

Gradu Sultan darova most poput dūge

Francuz reče: gordiji je od Trijumfalne kapije
Talijan: Krući je od Rialta
Turčin kaza: Viši je od munare
A Arap: Bijela je kamila

Pjesnik zapisa: Labud je izvijenog vrata
Galeb raširenih krila
Snježna planina
Na rijeci

Stoljećima slijeću
Galebovi na leđa kamile boje snijega
Vijekovima galebovi skaču s leđa
Kamile u Narentu
Koja teče ispod bijele kamile
Tiha i proždrljiva
Boje žada

Kad nahrupiše barbari
Dûga posta razbijeno ogledalo
Leđa kamile, lađa u brodolomu
Labudov vrat, ledena baklja
Krila galeba, dvije posječene ruke
Između dvije obale
Rana

Ljubica Drača

ČEKANJE

Prošle su četiri godine.

Ali ja i dalje čekam.

Dodirnu me tako sitnice

I suze same od sebe krenu.

Bol je i dalje isti...

Skrivam ga svakoga dana,

Zatrpavam srećnim događajima,

Bježim od svega što bi podsjetilo na njega.

Uzalud!

Postoji bol koji nikad ne prolazi.

Postoji čovjek čije ću korake čuti svakoga dana,

I čekati da uđe na vrata

S osmijehom na licu

I uljepša mi dan.

Postoji...

A ne postoji...

Martina Ćosić

Smrtno tijelo (2014)

Prazna priča iz praznih riječi,
Može li danas itko išta vrijedno reći?
Ili je svejedno, jer istina je samo jedno,
Da smrti nitko ne može pobjeći?

Prazna priča iz ispraznih riječi,
Što je danas još čovjek,
Samo smrtno tijelo što teži k sreći,
Što dobilo je život znajući da će mu vrijeme isteći.

Što je danas čovjek?
Riječ iza koje ničega nema,
Samo eho što u daljini odzvanja,
Bezvrijedna riječ koja se iznova ponavlja...

Gdje je danas čovjek, hoće li mi itko reći,
Zna li itko išta o tom čudnom biću,
Jer prolazi vrijeme, zore iznova sviću,
I mrak iznova pada..

A ja stojim i znam da me jednom neće biti,
Stojim i pitam se sada,
Može li mi itko išta vrijedno o čovjeku reći,
o smrtnom tijelu što još uvijek teži k sreći?

Mirza Mehagić

VJEČNOST

Sa mnom ćeš lako doživjeti vječnost
Postati ovosvjetska neugasiva želja,
Svih civilizacija, umova, ratnika
Siromaha, bogatuna, bogova!

Dopustićeš da te odjenem, prema zadnjoj modi
U bijele prozirne halje, ispresjecane biserom sitom,
Okupane nevinim snovima,
Što kapaju sa neba,
Namiguju kao zvijezde,
Pale se kao suton!
Pjevaju kao cik zore!

Bit ćeš kao priviđenje,
Što se ukazalo djevojčici sa šibicama!
Što se ukazuje na samoj smrti,
Neko će te zamjeniti za anđela,
Neko će te zamjeniti za spas, neko za utočište!
Neko za raj!

I ničeg na kraju neće ni biti,
Do tvog ponosnog lika,
I hiljadu nas, šepavih i nemoćnih!
Kako dahćemo iza tebe
U crnoj, nepreglenjoj memli!

Sa mnom ćeš lako, postati besmrtna!
Mramorna, čista, pjenušava,
Ne možeš oteći, niti izgoriti, niti odletjeti

Sa mnom ćeš lako postati,
Dio tinejdžerske mašte,
Dok butu čitali o Sofki, Lauri, Emi, Heleni, Juliji,
Dok budu čitali o smrti, tugi, ljepoti
Velikim nesavladivim zidovima,
Palim borcima u ratovima,
Trepetavim, prolaznim sudbinama!
Čitaće i o tebi!

Sa mnom ćeš teško biti sretna,
Imati život u svom prihvatljivom planu
Imati muža, djecu, toplinu.
Sa mnom ćeš žvakati mrak, upoznati nesavladivu
Želju sa samouništenjem,
Piti vodu iz žabokrečine!
Kojom se punilo, sve u meni!

Jedina svjetlost će ti biti,
Odbljes teške mjesečine,
Koja vrije na močvari,
Treperi ispod magle,
I jauče i jeca, i propada do dna!

Za trenutak čini,
Moj mrak ugodnijim i pitomijim!

Za trenutak te mogu zavarati,
Da pomisliš da vrijedi,
Da pomisliš da je to za tebe.

Jedino što možeš je da odeš,
Pusti mene da se pripremam,
Za tvoju vječnost,
Da saberem sav alat, materijal,
I da se svučem ka dnu,
Da na miru kucam, i skulpturišem!

Ognjen Radović

***

uz svo zlo što iz zemlje curi
dok se stabljike u vodu raže
sve što u zvijezde staje
kao ti u obzorje se uvrće

uz sve što smrt u šume vabi
dok se krzna iz vode mokre
sve što se u nebo mrači
kao ti u blizini runolisni

uz sve što strah o tlo nabija
dok se perje o rosu trijebi
sve što u noći pod oko stane
kao ti po danu nove nade gaji

***

uz sve lepete preostalih ptica
dok se ugalj na brdima zbraja
sve od kama u času stane
kao ti dok te grane kruže

uz svu zimu što na čela izbiva
dok se sove u snijeg umaču
sve od vode u tamu neba ide
kao ti dok te crn vjetar ruži

uz sav ostanak toplih dana
dok slapovi ledenice sijeku
sva prašina u nepolet dorasla
kao ja dok ti crno iz oka viri

***

uz svo kamenje što na prelet čeka
dok se krzna na tlu o stravu prazne
sve što mi je sna stiglo u javu raste
kao ti dok ti mjesec očnjak izvlači

uz svaku krošnju što na kišu čeka
dok se jaja o oštru zemlju troše
sve što mi od dana treba noć traži
kao ti dok ti mjesec krzno kuždri

uz svaki oblak što na vjetar čeka
dok se munje u sve oko nas prazne
sve što mi od daha stiže predah sitni
kao ti dok ti sunce čežnju kratko gradi

Bojana Deronjić

Priroda se šminka

Krhke kuglice se roje bjelinom oka,
cijeli univerzum staje u suzu.
Kristalno-pjenaste kapi plešu nadomak doka,
grudvice se stapaju u ledenu ružu.

Po zemlji se prosipaju mrvice neba,
u pahulje ih tka dobro znana klinka.
Ne, to nije ogrtač ni odijelna potreba,
to nije nikakvo čudo, to se priroda šminka.

Jedinom bojom stvara čarobne prizore,
pokrivajući i tebe i mene svojim velom;
zavodi nas da ostanemo tu do zore,
dok iglice hladnoće bockaju naše tijelo.

Zagrljajem smo stopljeni jedno sa drugim,
usnama mi miluješ jagodice obraza.
Dok ljubomorni vjetar snježne nanose nudi,
ti čvrsto držiš ruku oko moga stasa.

Nježni vrtlog snijega igra se sa uzdahom,
mazi trepavice i ukrašava kosu.
Iako svijetle lampe, pali mrakom
zaboravljene želje na tvom prćastom nosu.

Na dlanu sanjaju sva godišnja doba,
a budno nas motre prošle i buduće zime.
I dok priroda svu šminku isproba,
vječnosti prolaze, a traju godine.

Azra Gurdic

Prva ljubav

I zašto poslije toliko vremena, opet sve boli me
kad pomislim na tebe,
Na sve one divne dane provedene, suze i
osmijehe izmamljene,
Zašto sebi priređujem to, da vraćam sjećanja, kad
znam da je prošlo,
Kad znam da nema i više neće biti nas.

Nedostaješ mi, ali ne smijem to sebi priznati,
Jer jaka moram ostati, stijena biti, jer rana još je
velika,
Još uvijek je srce na hiljadu komada razbijeno,
A ja ih želim, al' ne mogu pokupiti, ruke me ne
slušaju.

Nekad se pitam, šta bi bilo da nisi samo otišao
kroz ona teška vrata,
Ostavio me samu, iako si se zakleo da to nikada
nećeš učiniti.
Da li bismo i dalje bili onaj sretni, veseli par,
Onaj savršeni, idealni par, kojem svako teži.

Ali gotovo, gotovo je sad sve, nema više tebe,
nema više nas,
Ostale su samo uspomene...

Sabina Mujić

„Ašik Meho pod pendžerom“

Gledao je Meho već godinu dana
Lijepu konu Ajšu pored šadrvana,
Kad otkrije ruke i rasplete kose
Svu njegovu pamet šejtani odnose,
Kad joj se niz njedra kap vode sliva
Njemu je na srcu bolna rana živa,
A kada ga pogleda, e moj mili rode,
Ašik Meho morade hećimu da ode.

Prolazilo tako vrijeme, kao brzi voz
Razbolje se ašik Meho od ljubavi skroz,
Odlučio čvrsto pod pendžer da joj ide
Al' kako otić' mili Bože njeni da ne vide?
Dumao je tako pa poče da se sprema,
„Ma ići ću noćas pa neka me nema!“.
Već prošla je ponoć, u selu mrkli mrak,
Ide Meho niz sokak, a korak mu lak'.

Nije znao Meho da je treb'o da se preda,
Da mahala uvijek sazna i ko u koga gleda,
I da je Ajša načula odakle „vjetar duva“,
Na amanet brata šalje noćima da je čuva,
Tako skriven pod čempresom satima on čuči
Čekajući ašik Mehu da im priđe kući,
A Ajša je svaki bratov marifetluk znala,
Al' ni mukajet jer ona Mehu nije begenisala.

Stiže Meho pod pendžer, savladao je muku
Fesić mu se nakrivio, srce tuče k'o da je u struku
Gleda pendžer, belćim misli izbjeći će bruku,
„Mili Bože, eh da mi je da joj dirnem ruku...“
Ne znajući tada kakva zasjeda se sprema,
Kucka Meho na pendžer, sevdalinke pjeva.

Odškrinula Ajša prozor, smije se k'o vila,
zin'o Meho pa joj veli da nikad ljepša nije bila.
Sav Mehin ašikluk prekinula hajka,
„Stani Meho arsuze, žalosna ti majka!“
Trči Meho niz njivu, za njim cjepanice lete,
„Oj Ajša rospijjo, oj sudbe mi klete!“
Mašila ga prva, druga al' nije i treća,
Trči Meho kroz sokak, cjepanica udari mu pleća!

„Aman stani brate, ti duše ne griješi!“
Udari ga dušman pa poče da bježi.
Doš'o Meho kući, nikom ništa ne govori,
em' prljav em' modar, sa mukom se bori,
„Pa zar mi se ljubav zasjedama vraća,
Pa zar da ti Ajša batinama plaćam?“
Dugo nije Meho od sramote u selo izaš'o,
A niti hanumu drugu da je naš'o.

Odbolova' Meho dv'je godine dana,
Dok smiri se bruka što puče sa svih strana,
I dan danas ožiljak na Ajšu ga sjeća,
Na promjenu vremena zabole ga pleća,
„O Ajša vilo, o rospijjo moja,
Stići će i tebe prava sudba tvoja,
Pa kad budeš tražila gdje je tvoja sreća,
Slomit će i tebi neko srce, a ne pleća...“

Sevleta Arnautović

PRED ODLAZAK

Lagano se gubi
noćnih zvijezda sjaj.
I razliva se sunce
nad nebom bosanskim.

Rosa kiti pro hladno jutro
i sa munare se čuje
poziv na sabah rani.

Sjedim pored prozora,
zagledana u daljinu,
a sokaci moje mahale
lagano oživljavaju.

Djetinjstvo moje bilo je ovdje
i sad ga sa sobom nosim.
Ovdje su živjeli moji snovi
i prvi dječiji dani.

Sutra putujem daleko.
Želim upiti što više
mirisa i zvuka iz zavičaja.

U srcu želim ponijeti nešto
da me sa rodnom grudom spaja,
da me tješi kad mi je teško,
da sa mnom bude do kraja.

Basara Emina

Sve sam to ja

Misterija.
Najneuhvatljivija.
Što gubi se, u prvom jutarnjem dahu
i skrivenom uzdahu kad najteže ti bude.
I prvi pravi dodir,
za druge; u pogrešno, za nas; u pravo vrijeme.
Osmijeh skriveni, dok drugi se kore
riječima teškim i pogledima od olova težih
i aritmija srca kad poželiš nemoguće,
a do jučer je bilo u kutiji realnih divnoća;
nostalgija za svim što desilo nije,
a moglo je.

Skrivena želja,
da nekako ćeš doći
i preskočiti sve ono za čim srce žudi da čuje,
a neizrečeno ostade.
Šah-matirao me život,
u jednom potezu,
a prsti sudbine mi uzeše sve pijune
i topove,
i lovce.

...

a znam, ti misliš da vrijeme prolazi
i ti svako jutros u sat gledaš,
a moje je stalo baš u vremenu onom
kad psovali smo kazaljke što nikada na istom
mjestu ne stoje,
jer nas je plašila brzina kojom se vrijeme kreće.
Izgubljeni smo.

Ne znam mnogo,
ali nešto tek toliko znam da mogu izbrojati one iste
korake u snijegu
i prve riječi izrečene u ritmu otkucaja srca mog
da jedina sam koju ljubio si usnama duše
i grlio rukama malenog djeteta,
neiskvarenog, čistog,
što zavoli sve što mu prst ljubavi pruži.

I dodir, slučajni,
ali opet toliko namjerni da hiljade pitanja rode se u
glavi mojoj.

I pogled, brzi,
ali opet ne toliko da ne osjetim svaki njegov šapat.

I zagrljaj, da bit' će sve uredu,
ali ne toliko ograničen da ne shvatim kako grlim
svoju kartu za vječnost.

***

Budi se.

Otvori oči, predstava počinje, sudbina priča.

Već znam; i ono što će reći

i ono što će da prešuti, misleći da tako bit' će mi bolje.

Utjehe ne volim, jer ne pomažu i čine stvari još težim.

Uvjerih se,

dok još ona putovala je na ono neko, bolje mjesto

dok smo na stepenicama kuće stare, u nebo gledajući,

plakali;

jekali.

Ništa ne pomaže

i ništa ne tješi,

jer neke ljude ne preboliš,

ne znaš i ne umiješ,

ali uspiješ se praviti dovoljno lud i blesav

da svako povjeruje da govoriš i radiš u svoje ime.

No, to nisi ti.

***

Aplaudirat ću još ovaj put, životu, najvećoj prevari
u historiji prevara,

jer dobro me prešao i ovaj put.

Nebitno koliko već ljeta dišeš ovaj vazduh prolazni

нити u koliko ćeš svijeća puhati sljedeći rođendan,

život će uvijek da dođe u drugom obliku

i preći će te.

Zabit' će ti najoštriji nož u leđa.
Potom će ti se nasmijati u lice,
ali ti nećeš shvatiti.
Krivca ćeš tražiti u svemu mogućem,
a na kraju ćeš svjesno povjerovati i u najveću ludost,
a sve samo zato što si čvrsto vjerovao u sve
i znat ćeš;
da samim shvatanjem da život je krivac
priznaješ da krivac za krivca spava u tebi.

„ I šta je bilo na kraju, šta se desilo ? „
- „ Život. „

Dejana Paponjak

ŽELJA

U pepeo da zapretam snove

Kao razlog da više ne peku

Da iskujem maštanju okove
Da rijeke čežnjama ne teku.

Al' sjećanja vatra se razgori
Strah i nemir u meni su ljuti
No uzalud, nada mi se zori
Da zvjezdani otvore se puti.

Zaboravim realnost, vrijeme
I zagrljaj proživljenog slutim
Pa prkosno odbacujem sjeme

Što me zrni, što mi želje muti.
U vulkanu dok čula nijeme
Listaju me prema tebi puti.

Zijad Pandur

Nije lahko

Roditi se...

Teško je, nije lahko – Bog je htjeo tako.

Živjeti...

Teže je, nije lahko – Bog je htjeo tako.

Umrijeti...

Najteže je, nije lahko – Bog je htjeo tako.

Ima l' šta teže od najteže?

Ima, proživljenje.

Bog je htjeo tako.

Tako, tako!

P.S. Kako ste ljudi? – upita čovjek.

Blažević Ilija - Ico

Zaboravi sve

Stojte riječi, rđavoga uma
Trulost duha ostavite sebi
I idite drugom stranom drumu
Ja vas k sebi ni uzeo nebi.

Stojte misli, lažljivoga žara
Progledajte iz te crne tame
Nemoj glava da Vam srce vara
Jer će glava ostavit Vas same.

Stojte želje, podlih iskušenja
Nek vam oči iz te tmine vire
Kao ružna smrtna priviđenja
Sudnjeg časa kad želja umire.

Stojte djela, puna srama
Gdje vam priča nije čast
Ni zaborav neće s Vama
Dok nosite teški, crni plast.

Sadija Lala Selinić

NE TROŠKARI

Istrošiš vrijeme,
onda se naglo trgneš i vidiš
kako si zakasnio,
jer sunce je odavno zašlo.
Istrošilo ti se oko,
i misao,
i slabo se sjećaš.
Istrošila se i postelja,
izblijedila vezena posteljina,
samo se nazire monogram na njoj.
Istrošilo se uho,
jedva čuješ lavež lotalica,
ne vidiš kako je prhnula ptica.
Pokušavaš opet
da uhvatiš tren
kad pada zvijezda padalica.
Samo ona misao
nikad ne blijedi,
tu uvijek pored tebe ćući,
sjedi, traje,
a vrijeme otiče u minuti.
Pogledaš i shvatiš
da nije važno što je na satu klatno stalo,
nadaš se da je vremena na pretek ostalo.
Ona, ona misao ti snagu daje,
ta misao si ti, i ti,
neka vas
jer vi ste blagodet što traje.
One koje voliš ne troškariš, oni nisu vrijeme, oni
su trajanje.

Amir Talić

Gdje živi Aleksa

Gdje stanuju Aleksa Šantić, pitam u
Mostaru neki dan
Upitani mi reče da je možda
izbjegao negdje

A Emina, pitam dalje
E, ona bi mogla biti u
Istočnom
Ali ne znam tačno ja nisam
rođeni Mostarac živim u
Zapadnom

Ja znam gdje žive Aleksa i
Emina
Pade mi to odjednom
na pamet

U pjesmi žive, u pjesmi a to se
ne može ubijati ko
Stari most na
Neretvi

Sad kada je Most preporođen da
ljudi po njemu hode i riječi
dobra razmjenjuju
skakači u Neretvu ime
Aleksino i Eminino
u letu
nose

Odnijeće Neretva melodiju
morima i obalama
u vječnost

Mujo Musagić

**NI GOLUBOVI VIŠE NISU
KAO ŠTO SU NEKAD BILI**

Ni golubovi više nisu kao što su nekad bili. Sjećam se: bile su to nekada gotovo pa sretno ptice; puštali smo ih u tople postelje naše, kada bi im duge zimske noći kao inkvizicije bijele kucale u kapke tavanke. Oni bi nam, zauzvrat, dahom golubijim grijali sobe naše i po prozorima zaleđenim ispisivali zakletve svečane o vječnoj vjernosti ptičijoj.

Sjetite se i sami: s golubovima bismo nekada razgovarali golubijim i jezikom ljudskim, ravnopravno. Jedan dan gugutali bismo svi, po selima i u gradovima, u gnijezdima i po konferencijskim dvoranama, a drugi dan bismo, jezikom ljudskim, hvalili naglas pšenicu zrelu i kukuruzna zrna zlatna, radujući se unaprijed hljebu toplom i ljetu toplom kada je, ispod prazničke duge, ulazilo u naš grad.

Uz tambure se pripovijedalo, pjevalo i gugutalo složno o svim bitkama pobjedničkim i o vremenima prohujalim. Deseterce smo duge pleli o ljubavi zaspalih ratnika i travama šutljivim, iznad njih što su rasle. Čuvali smo se bratski od svih sila strašnih koje su u kuće naše kroz dimnjake dolazile i prijetile vatrenim riječima prijateljstvu našem.

Znali smo se, doduše, ponekad i mi porječkati, (zašto bismo od historije krili tu važnu ljudsko-golubiju činjenicu?) Letjelo bi tad, na sve strane, perje golubije, a riječi bi naše, slomljene, kroz prozore u vjetar odlazile. Sve bi se, nasreću, smirivalo brzo, u duhu iskrenog prijateljstva između golubova i ljudi, i želje naše zajedničke da nam dani u smjeru dobrom krenu.

Zajedno smo ključali kukuruzna slatka zrna: nama jedno a njima drugo, nama mrvica sunca a njima druga, njima kap rose jutarnje a nama druga. Bilo je tako i sa vočkama ranim, sa bojama dúge i sa snovima burnim: oni bi u létu sanjali nas, a mi njih, golubove, orući njive prostrane i hvaleći na sav glas prosvjećeni golubiji apsolutizam i renesansne navike roda ljudskog.

Golubovi su nekad bili gotovo pa svete ptice. Mi, stoga, ni u najvećoj gladi, golubije meso, nismo jeli. Nisu ni oni, ni u najvećoj gladi, ključali blijede kože ljudske. Nikada pleme naše protiv jata njihovih ratovalo nije. Mi smo ih, pred oluje, sklanjali u njedra naša topla, a oni bi nam, zauzvrat, donosili dobre vijesti o ljubavi tajnoj među borovima, koji su rasli iznad naši malih, toplih kuća.

A sada su golubovi tek obične ptice, šetkaju lijeno po parkovima i trgovima gradskim i sasvim rijetko polete iznad naših glava. Jaja svoja, golubija, u plastičnim kesama nose i prodaju nam ih skupo za prstenove zlatne, kao da se nikada ranije nismo sreli, kao da se nikada ranije voljeli nismo.

Ni golubovi više nisu kao što su nekad bili, govore među sobom umorni ljudi u poljima; ni ljudi više nisu kao što su nekad bili, gugutaju među sobom, po parkovima i trgovima gradskim, umorni golubovi.

I tako gotovo svaki dan,
i tako gotovo svaku noć.

Fikret Daupović

Gdje je moj život

Je li već završio
u nekoj zamršenoj priči,
u kojoj jedino ja
ne znam gdje je kraj.
Možda sam ga u snu
nekom posudio,
a ovaj zaboravio
da mi ga vrati.

Gdje god dođem –
sve mi se čini da sam
na pogrešnom mjestu.

Gdje je moj život? Možda je
ostao u kafani bez nogu,
možda je u teatru
u nekoj sporednoj ulozi.
Možda je otišao u dublere
bježeći od moje monotonije.

Možda sam ga
u brzini negdje izgubio,
možda je izgorio kad sam
imao visoku temperaturu
ili je ostao u zoološkom vrtu
prilikom zadnje posjete.

Možda je zaboravio da izađe
iz zastave na pola koplja,
koja samo praznikom i u
vanrednim uslovima izlazi van.

Možda na ponoru nečijih usana
prosi obećanu ljubav
na prvi pogled
ili u svemiru zatrpava
crne i bijele rupe.

Možda je ostao na moru
da pijeskom ispalim
iz zakašnjelih satova
liječi išijas i reumu.

Možda je na nekom kursu
ženskih stranih jezika,
možda u nečijem srcu
čisti potonule lađe.

Gdje je moj život?
Gdje je moj život?
Najradije bih pitao
majku dok je još živa.
Ona to sigurno zna.

□ Ali ne smijem –
to bi je sigurno ubilo.

Branko Filipović

IME

Volio bih
da mi ne pominjete ime
- već samo prezime.
Ono je moje, Vaše i naše
- od davnina.
Ono nas spaja, veže
i vuče – korijenima.
Da nas vjetrovi ne otpušu,
vode prepuste bujici,
a zaborav:
- posvoji kao svoje.
Zato, ne pominjite mi ime
ono je vrijednost bez pokrića,
ono je riječ bez smisla,
i smisao bez značaja.

Imenima su nas označavali
da bi nas raspoznavali,
da bi nas dijeli ...
- i podijelili.
A onda se ime ...
samo znojem, suzama
i krvlju piše ... ,
i poslije, gotovo, ništa
smisla nema više.
Ima 'nešto svašta',
al' – nema smisla.

Ni ime Srećko
bez sreće smisla nema,
ima samo sarkazma
- od lijepa imena!
Al', nije do imena -
do čo'jeka je!

Zihinja Čelenka

ČEKAJ ME NOĆAS

Sačekaj me još ovu noć
Jer, doći ću ti sigurno
Ponizan i pun kajanja
Za oprost da te zamolim
Znam da si više umorna
Od čekanja i straha skrivenog
Da ti je duša prepuna
Gorčine što se kupila
Svih ovih minulih godina
Koje si uz mene provela
Molim te, noćas čekaj me
Dolazim na krilima slomljenim
Da te ponizno zamolim
Da mi u svitanje oprostiš
Sva moja besciljna lutanja
I traganja duga, ni za čim
K'o ratnik umoran dolazim
Slomljen bitkama suludim
Bez kušanja slasti pobjede
Sa ožiljcima dubokim
Vraćajući se tebi zauvijek
U ovoj noći kajanja
Bez srama, za oprost molim te
Vraćam se..., još uvijek volim te

Fatima Pelesić Muminović

BOSNA I HERCEGOVINA

Bosna i Hercegovina sjetna i sretna
Pomladi se cvjetovima patnje
Pamti ponosna uspone hoda teška
Vremena viteška

Prođe me nijemi vrisak
Bol polja neprebola
Slomi prekinut krik
Dubina lelek prožme dan
Pisak nepravde ustravi san
Bosne i Hercegovine

Krv mladosti neznana šumi
Uz nemirni vjetra dah
Svija pod srcem svaki krah
Tišina pod oblacima rascvjetala
Bosna i Hercegovina sanja

Sanja Bosna i Hercegovina
Nebo slobode u bojama duge
Uz sigurni trag čovjeka srasle tuge
Radosti nedosanjane prosvijetlile boli
Iskre nade zajedničke sreće plamte
Kao zvijezde po mliječnoj stazi

Kemal COCO

SPOZNAJA

Da odmorimo, prijatelju, umorili smo se
Od hoda Bosnom
Od saznanju o Bosni
Da kahvu popijemo, prijatelju
U miru i tišini naše zemlje
Okupane željom proljeća.

A jest nam Bosna lijepa.
Prijatelju, brate
Oči se njene ljepote ne mogu nagledati
Ni duša njenih pjesama naslušati
A jest nesretna, nesretnica
I zvijeri od njene sudbine bježe.
A pobjeći iz nje ne žele

Vrati se, prijatelju, svojoj zemlji bosanskoj
Vidio si da je kao Tvoje želje prepuna
Ljepota kakvih na svijetu nema
Ljudi kakvi se samo u Bosni radjaju
Popij kahvu i vrati se u zemlju Bosnu
Radostan što si njen, a Ona Tvoja.
Vrati se Bosni, prijatelju, ona Te čeka

Dževad Hadžić

ODGOVORI

Oko vatre smo se stisli,
Između nas riječi stoje,
Ti bi htjela velike misli,
A ja samo usne tvoje.

Svemiru bi da se predaš,
Kraj vatre mi srce zebe,
Ti sneno u zvijezde gledaš,
A ja gledam samo tebe.

Nešto mudro želiš reći,
Da napraviš veliko djelo,
Ti smisao tražiš veći,
A ja tražim tvoje tjelo.

Ne ljubit' te, baš grehota,
Zato Bog i stvori dvoje,
Tražiš smisao života,
A ja tražim tijelo tvoje.

U rasprave ideš smjelo,
Borismo se sve do zore,
Ja ne dobih tvoje tjelo,
Ni ti svoje odgovore.

Amra Džafić

Trag moj ne traži

Hladnoća svih hladnoća,
Koja oduzimaš unutarnje svijetlo
I gasiš sve pobude,
Ja se bunim protiv tebe
U ovoj tmuni sibirske šume
Zvijeri se ne bojim
Dok milijarde koraka brojim
I vjerujem u vjetar
Što mi nosi topline pravca kojim hodim.
Ovdje su stanovnice
Smrznute sjene i magle vječne
Kao i od neba dar – stalni mrak.
Neću se ugušiti u dubokom jezeru zelenog mulja
Niti će me zarobiti živo blato duše tvoje.
U pećinama praznine, na zidovima oholosti
Stare slike prošlih života stoje
I otvoriše se karte duše tvoje:
Dobrodošli na groblje osjećanja
Gdje tišina odzvanja i sve miriše na grijeh.
Ja stigoh i kasno shvatih
Da je zima uvijek bila utjeha
Za one koji nemaju dom
Jer ovdje lede dani, lede noći
Slede srce pa onda ni rane ne bole.
Ovo prostranstvo, carstvo je tvoje
I ti ne želiš na jug
Crnino crnine moje.

Dana Beganović

DUŠA U KAVEZU

O Bože, da li sam bez razuma
Kad ni na jedno pitanje ne odgovorim tako
Da dušu svoju zacijeliti mogu njime
Zar nisam pjesnik koji riječi nizati zna
Pa da kitnjastim stihom sebe zavaram?

Ništa ne postižem, u kolotečini sam života
Kao vodeničko kolo tjerano snagom potoka
Uvijek isti put, isti sunovrat
Isto okretanje u krug do beskonačnog
Ista klonulost koja uništava.

Progonjena slikom novorođenčeta u kolijevci
Plaćnog, od majke ostavljenog
Slikom petogodišnje djevojčice svijetlih očiju
Zamišljene i od oca ostavljene
Na kraju slikom zrele žene zaboravljene.

I zrela žena je svojih roditelja dijete
Žena sa krilima potkresanim, da nikad ne polete
Jedno krilo već u kolijevci potkresano,
Drugo s odlaskom očevim dokrajčeno.
Sebičan let roditelja učinio je svoje.

Što Bog me duži to znam...
Al njedra moja se ne mire s tim
Zaboraviti ne znam
Oprostiti ne mogu
Oporaviti se neću....

Samilosni, Ti smiluj se
Da bar mir pod busenjem nađem
Dole sve biće lakše, sve biće bolje
Jer uzdam se u milost Tvoju
Kad duša bude iz kaveza

Tatjana Tomić

O D A

Gdje su ti
Ti nepresušni izvori

Polja plodonosnih
Nametljivih muza?

U najsirovijoj pustoši
Izlišna je
Čarobna prozirnost vode.

Kao
Predio
Drsko slikan zlatom.

O lijepa,
O draga,
O slatka...

Očaravaš.
Umaraš.
Tištiš.

Bisera Alikadić

VJETAR I PUSTINJE

Šta li vjetar razmišlja
Dok ista zrnca pijeska pretura.
Svija ih u brda, nosi u nebo
Sa ponekim tragom zalutalog Izbjeglice.
Izgori li ga jednoličje?
Da li smjerno klekne
Pred iznenadnom oazom?
Srknje li, tad, zahvati li
Skrivene vode
I potjera je u oblaku
Ka morima, ka oceanima –
Vodenim bespućima.
Čamcima prepunim ljudi
Na putu, od nemila do nedraga,
Koji tonu od težine
Vijesti koja u trenu odgovornima stiže, Vjetre,
viteže što lutaš,
Zaplačeš li se nekad
Kao ja u ovaj čas
Dok Sunce tone
I pustinja noći crne se šunja?
Vjetre, viteže nestriženi,
Možda ću opet noćas sanjati
Da grakće luna ko zloguk gavran,
A zlatan
I da planet Zemlja
Kao u doba teškog

Ili... možda...
Djevičanskog neznanja
Postaje ravan.
Beskrajno gubilište i grobište!
Nije novo ali je
Svjetlosnim zracima ubrzano.
Vjetre molim ti se,
Pokloni mi oblak prepun kiše.
Neka me voda oblije
Od glave do pete
Kao majka kad mije
Dijete.
Od svjetske pohlepe i zla
Prljav, obnevidio, sad sav.

Mujo Musagić

UDVARAM SE INSEKTIMA

Vremena su takva došla – a samo su rijetki među nama znali da će ona doći – udvaram se insektima moćnim, insektima dobrim. Da, da, i ne znam samo čemu čuđenje takvo u očima vodenim vašim?! Zar ne vidite i sami: vrijeme je na njihovoj strani, oni će jednog dana ovladati svijetom! Skarabeji su nam, prije mnogo stoljeća, najavljivali dolazak roda svog moćnog, čim se sunce njihovo opet na nebu javi.

Stoga treba na vrijeme, tiho i bez panike bilo kakve, nered pospremiti silni u nama i oko nas; promijeniti, što je moguće prije, ljudsku kožu treba – morat ćemo kupite one otporne na vlagu, sunce i led! Naučiti treba govor insekata tako dobro da ne primijete da smo među njima stranci nezvani, ili uhode kakve nepoželjne u rodu njihovom plemenitom. Neće ni oni, tek tako, na lijepe oči samo, u redove elitne svoje primati prevrtljive homunculuse, koji se svakoj dodvoravaju vlasti; imaju oni pretince tajne, sklonjene od ljudskog varljivog oka; u pločicama svojim, trbušnim i leđnim, pamte sve ružne riječi naše koje smo nekada o njima kazivali.

I po tome će nas svrstavati, bez objašnjenja suvišnih i bez greške, u redove iskrenih i lažnih insektofila. One najgore među nama, insekti-tužioc i insekti-sudije slati će u središte termitnjaka, da okaju tamo sve svoje grijehe teške; one sa grijesima slučajnim i manjim slati će u logore radne, da tamo, umjesto njih, po cijeli dan, ruju zemlju crnu, a one sa grijesima beznačajnim, koji su samo državu svoju potkradali, uporno i vješto, smjestiti će sasvim blizu ticala svojih, da im, u noćima dugim, bez mjeseca i zvijezda, pripovijedaju tiho sve ono što znaju o poganom rodu ljudskom.

Udvaram se insektima, u zadnje vrijeme sve više i više; ponizno i bez stida, priznajem evo kako ja drugog izbora nemam. Fluorescentnim suzama cijedim pred njima posljednje kapi lukavstva skitačkog plemena svog. U rimama im raskošnim pohvale nižem i endemske im darujem trave cvrkutave, budućnost im prizivam slavnu, ne bi li oni meni, zauzvrat, makar kao sjećanje mutno, ostavili mrvicu pamćenja nekadašnjeg roda ljudskog.

Udvaram se insektima moćnim, javno, farizejski, bez stida i srama. Oni već sada mogu sve, pogledajte ih ponekad samo i vidjet ćete – oni: grizu, bodu, sisaju i ližu, trče, hodaju i pužu, plivaju, skaču i lete; oni hiljade očiju imaju – po jedno za svaku ljubav novu; oni će, jednog dana, tvrde pamtljive kiše, vladati svijetom ovim

Samo ako i njih ne stigne teška kišna kap, kao što je nas kletva teška stigla, zato što smo neoprezno, jedne noći, igrom zavedeni, djeci svojoj sunce ugasili!

Ivo Mijo Andrić

POHVALA GRADU

O, kako volim ovaj grad
I njegove vrtove kada cvjetaju,
Ovdje je čovjek vječito mlad
Lijepo je ovdje kao u raj.

U ovom gradu sve me podsjeća
Na ljubav koju u srcu nosim
Sve što je lijepo ovdje osjećam
Kroz miris trave koju kosim.

U ovom gradu sunce se rađa
Dok u granama pjevaju ptice
Ovdje se ljubav svakome događa
U dugim noćima nesanice.

O, kako volim ovaj grad
Ovu beskrajnu igru ljepote
U njemu do smrti ostat ću mlad.
Slaveći tebe dobri moj živote

Aziz Džananović

NOĆCA - MENI ZNANA JARANICA

Čulna noćca,
moja jaranica,
svjetlucavih,
od zvjezdica lica.

I od srebra
mjesečine tkana,
tajanstvena,
al' je meni znana.

Zato što je
draga mi i mila
tajne svoje
meni povjerila.

Ništa, ništa,
baš ništa nije skrila,
dušu mojoj
svoju otvorila.
(sanski slikar) - Aziz Džananović

Daniel Bačić

Riječi

Postoje riječi koje znam
I nose određenu vrijednost
Često nedovoljno snažnu
Da oslobodim svu zebnju
Pa i radost
Djelić će ostati u meni

Zato priče ti veličam
Barem trećinu ih slažem
Pratim crte tvoga lica
Trošim silu da te nađem
Gdje si ti?
A gdje sam zapeo ja?

Gdje sam zapeo ja...

Tako su uske pore dana
Ipak kosti savijam
Moje misli u daljini
Pusti da ih odsanjam
Činim sve što mene tražiš
Ali noću ne spavam
Polako rastu zubi
Zažmiri kad poludim

Postoje riječi koje znam
I nose određenu vrijednost
Često nedovoljno snažnu
Da oslobodim svu zebnju
Pa i radost
Djelić će ostati u meni

Goran Pilipović

SAT

...i sat kuca nečije vrijeme.

Zatekoh se-neću danas, mogu i sutra
Ili, nekog drugoga jutra...nečije vrijeme.

Slučajno vidjeh na slici jednoj-
Majčino krilo-postelja meka
Nisam, valjda, ja bio dijete!
Bilo nečije vrijeme.

Jednoga jutra nakrivim šešir, namignem danu
Čaša na sto, i, sto po sto, k'o moji dani
Galantno, šeretski, lete hiljadarke
Međ' tvrde dojke neke slatke
Do jutra ostah i bez šešira
A, harmonika, još uvijek svira
Čašica više, pa se zaboravih-
Nisam, zaboga, to bio ja!

...i sat kuca nečije vrijeme.

Rekao neko: „SVAKOME DANU DAJ ŠANSU
DA BUDE NAJLJEPŠI U TVOM ŽIVOTU!“

Al', ima dana, ta nisu svi moji
Odabraću neki da život oboji!

Dolazi jesen, ja mislim-neće
Biće proljeće, kad ono-neće
Sad hoću danas, ne mogu sutra
Niti nekoga drugoga jutra.

...a sat otkucava nečije vrijeme.

Sjetih se nas-i, poželjeh...

Al', otkuca sat posljednji čas!
Na modrim usnama zaleđen glas-
Zar nema više nas!?

I, nema danas I, nema sutra
I, nema više novoga jutra!

Jedino muk, i tama-
Zar je ovaj sat kucao nama?

Mato NEDIĆ

ONDJE GDJE RADOST VREBA

Lakonogi me vranac
nosi ususret nadama
kada se zvuk pjesme
približi izvoru čežnji.

Tihim se zaista smijehom
nasmiješim budućem danu
i pustim Suncu da mi
svjetlošću dotakne lice.

Preda mnom zelene šume
mirisom u tajnu mame;
nigdje, baš nigdje nema
mira do u smirenoj duši.

Tek strah se povlači sporo
ondje gdje radost vreba,
no vranac me pronese lako
poljima duše što huči.

Alma Muharemović

Ne uzimaj me Bože

Malo sam se

Zvijezda nazvjezdila
Neba nagledala
Ne uzimaj me Bože!

Malo sam se

Zemlje nahodila
Priča naslušala
Zraka nadisala
Usni naljubila

Daj mi vremena

Da gazim, zgazim
Dišem, volim
Sanjam, maštam
Rušim, gradim
Slavim i stradam.

Ne otimaj mi

Pedalj nade
Dah života
Mrvu snage

Ne uzimaj me sebi Bože.

Husein Buljubašić

ENTROPIJA

Sve ima svoj tok,
Ali ne i red.
Entropija na Zemlji,
Potpuni je nered.
A mene inspirira taj nebeski sklad.
Želja za ljepotom, gdje si vječno mlad.

Sve ima svoj rok,
ali ne i cilj.
Entropija na Zemlji,
I niko nije kriv.
Za srce se vezuje moje duše hir.
Taj nebeski perivoj, gdje je vječni mir.

Sve ima svoj kraj,
Kraj početak nov.
Entropija postaje
Naš stvarni izazov.
U borbi za pravdu, opstanak je naš
Vrijediš samo onoliko koliko se daš.

Željka Galić

Ja imam krila...

Živim ko leptir u staklu
što ne može van
ko slijepac što samo sjećanje ima
jer nekad je vidio dan

Ljubim,sam Bog nam je
dao tu zapovijed
zato ću ljubiti, dok imam dah
ljubiti dok ne budem sijed

I nije me briga šta kaže svijet
da rođen sam baš u krivo vrijeme
ja imam krila spremna za let
i samo dobro sijati ću sjeme.

Marica Ferhatbegović

Okovi

Vrijedni radnik čita poeziju
u lokvi bola šupljih čizama,
s dignutim transparentom
tražeći hljeba.

Vrijedni radnik slika krajolike
sa oranicama plodne zemlje
i velikim jasenovima
nagnutim nad bistar potok
dok se u nebo viori dim
iz tvorničkih dimnjaka
gdje je nekad radio.

Vrijedni radnik se raduje
lijepom životu
na poljani snova
pogaženog ponosa
sa zakucanim ordenjem
beznađa na čelu.

Vrijedni radnik u budnoj sobi
sanja
da je sutra novi dan,
novi zrak,
da ne guši
i da sutra skida okove
sa usta
da progovori
o pacovima.

Ivo Mijo Andrić

SARAJEVSKA ĆUPRIJA

Tu gdje su jarci ukrštali rogove
dok su mostili dvije obale,
danas pjesnici stihove govore
da se vremenu prošlom zahvale.

Tu se još vide tragovi putnika
koji su Bosnom vazda hodili,
dobrih Bošnjana i namjernika
što su Baščaršiju lijepu pohodili.

Kozja ćuprija na pragu Saraja
proživjela je burna stoljeća,
u srcu moga zavičaja
gdje se rađaju zime i proljeća.

Kud god da idem kroz vedre misli
nižu se slike Sarajeva,
i žubor Miljacke ispod ćuprije
u duši mojoj sevdahom pjeva.

Živi i rasti najljepši grade
na sreću ljudi koji te vole,
neka se nove ćuprije grade
i ratne rane neka ne bole.

Mjeseca maja dvije i sedme
iznad Benbaše, pod Trebevićem,
družba je pjesnička častila žedne
lirskim nektarom – božanskim pićem

Jagoda Ilić

Termopil

Otac godinama leži ispod ovog kamena.
Uz njega počivaju moje djetinjstvo
crvene klompe, lutke s očima koje se sklapaju
i slikovnice koje mirišu na boju.

Svaki put kad pomiješam vatru i vosak nad njim
rasplačem se nad svim tim izgubljenim,
nenadoknadivim, nečim što je bila moja mladost,
rame na koje se nasloniš
stijena koja te prigrlila i zaštitila od Perzijanaca
koji nadiru kroz uski klanac.

Krhki plamen istopi ovo veliko tijelo i bore oko očiju
ostane samo djevojčica s kikirikama u crvenoj haljinici
na tregere.

Ogoljena mukom, progonjena, očajna.
zamislim kako bi moj otac stao pored mene,
ispred mene i pokazao vukovima da su se namjerili
na pogrešno jagnje
sve dok se i moja vučja priroda ne razbudi.
Bio bi otok u čiju se luku sklanja
umorni brod polomljenih jarbola i skršenog kormila.
Moj otac ne bi dopustio da me opsjedaju, pregaze
nikakve vojske užasnog cara,
nikakvi strahovi naoružani slutnjama.

Zaklonim se tom mišlju kao nekim viteškim oklopom.
rasplačem nad kućom u kojoj smo živjeli
nad otokom, brodom i lutkama,
u mislima zagrlim mog oca a onda, zajedno,
razmaknemo stijene Termopila.

Nakon bitke obučem, opet, moje ruke
posute prvim staračkim pjegama,
lice istetovirano tragovima vremena,
sklonim mašne ispod prorijeđene kose
i oprostim se od uspomena
koje se priviju uz kosti mog oca.

Plamen svijeće ostaje iza mojih leđa
i hrabro svijetli, usprkos vjetru koji je pokušava ugasiti.

Hakija Karić

Satkan od snova

Ako ne pogledaš
Žalit ćeš
Ako pogledaš
Vidjet ćeš previše

Tek kad vidiš
Reći ćeš: Zašto sam?
A da nisi
Vječno bi žalila

Ako kreneš
Znat ćeš
Da li si
Na pravom putu

Ako ne kreneš
Nećeš saznati
Da li je put
Uopće moguć

Zamisli me
Vidjet ćeš
Da sam Satkan od snova

Koji skrivaju
Tajne svijeta

Pjesme Musi Ćazimu Ćatiću

RUBAIJA ZA NIŠAN MUSE ĆAZIMA ĆATIĆA

Ase leži pjesnik odličnoga dara,
koji nije tražio časti ni šćcara,
već bekrijski živio i ćuvstveno pjevo,
dok ga smrt ne doprati do ovog mezara.

Safet-beg Bašagić (1928)

PJESNIKU MUSI ĆAZIMU ĆATIĆU

Prigodom 20-godišnjice smrti

Još nejačak dok si bio,
Udes te je slabo milovao,
Tvom je ocu život pokosio,
Malo ti je s njime živjet dao.
Ti uz svoju pribio se majku,
Hranila te ona sirotana,
Od nje možda sluš'o koju bajku,
Al' vedrijeh malo im'o dana.
Odviše si bio žive ćudi,
Nemirnoga maladenačkog žića,
Pa te dobri zavoljeli ljudi,
Što nijesi bio tip slabića.
Djetinjska ti duša pjesme pila
I s pjesmama poleta i maha,
S gusala se stričevih napila
I do zadnjeg ne usahla daha.
U djetinjsko tvoje doba mlado
Pjesme slatke volio si tako,
Kasnije ih sam pjev'o i skanađ'o,
Srca žarom zadahnjiv'o jako.
Zavolje te pjesnikinja vila,
Kao slavuj svoju čarnu goru,
I svoja ti podastrije krila,
Prenese te moru i Bosporu.
U b'jelu si ost'o Carigradu
Koliko je tebi bilo drago,
Ovdje u svom marljivome radu

Istočno si proučav'o blago
Iz onoga bujnog djulistana
Što si posl'je prenosio cv'jeće,
Lijepe nam knjige mnoga strana
Njim mirisat prestanuti neće.
Kao pjesnik, Čazime, si htio
U životu svome raditi dalje,
Radio bi i spreman si bio
Mladenačko da ne klonu zdravlje.
A kada te ljuta bolja svlada,
Bolja svlada, na postelju svali,
Nesta pjesme, nestade i rada,
Usahnuše tvoji ideali.
Smrt te diže sa ovoga sv'jeta
Sred najljepše dobi i vremena,
Al' će na te godine i ljeta
Medju živim trajat uspomene.

Nikola Buconjić (1935)

MUSA ĆAZIM ĆATIĆ

U duši vjetar čamotinje i crv bolesti jasne
nosio si, ko barjaktar duha, kao smjeli ratnik.
Uzalud su bile sve riječi, molitve tihe i glasne,
uzalud poklik: Ja nisam sanjar, ta ja sam patnik!

Brat toplih osjećaja, u duži velik, golem ko slap,
neshvaćen i prezren, nepotrebno bačen u kut,
iako je uporno tražio svoj mir i novi put,
pao je ko rose kap.

Nošen oblacima pahuljastim
vrh skrivenih imaginarnih jezera sreće,
sanjao je zore, žudio proljeće
i lutao obalama Didžle i burnoga Nila.
Sva zemaljska sreća u Harabatu,
u čaši i pjesmi mu bila,

Skrivena suza u srcu žeže:
doživotna čežnja žene i trpeze
Postelja topla bajka je što veže
poniženja koja oko svakodnevno gleda
sa sunčanim bljeskom svježih drvoreda.

Sve je što se želi: Kevser, česme i pjane mejhane.
Kroz tugu lahore gore zavičajne,
hurije, zumbuli i nimfe padaju na proljetne staze.
U mirisu zambaka i lala smiješe se Zehre, Lejle,
Djulizare,
i nude, načas, varave ekstaze.

Čežnje blijedog afjundžije u vinu su mrtve,
mrtve ko oči samoubice, ko cvjetovi krina.
Život je hladan i prodje u čežnji za mirisom šljivika,
za slašću rodnog vinograda, busenom ljekovita hlada.
Zato dižite čaše! Točite slatke utjehe vina!

A kad se jedne tmurne listopadske noći,
u Sarajevu, Oerkeny-u ili ma gdje,
srušite pijani u jarak, na drum, u blato,
bit će vam ravno, bit će vam svejedno sve:
sreću ste samo žudjeli, ne svilu i zlato!

U duši vjetar čamotinje i klicu bolesti jasne
nosio si, ko bajraktar duha, kao smjeli ratnik.
Uzalud bjehu sve riječi, molitve tihe i glasne,
uzalud poklik: Ja nisam sanjar, ja sam samo patnik!

Hamid Dizdar (1944)

MUSA ĆAZIM ĆATIĆ

„Gospode, evo, na sedždu ti padam.“
Neka teška sudba mene negdje čeka.
To pjesnik moli, onda kada strada,
Kad traži dobrotu i kod čovjeka.

„Pred vječnom tvojom klanjam se dobrotom.“
U meni dobrotu neko ubio je.
Stremim u nebo zanesen ljepotom
Koja se u meni kao srna krije.

Pjesnik sam i nosim sam svoje breme.
Svoje mrtve jave, životvorne snove.
Da li sam ja rođen u pogrešno vrijeme?
Il sam ispred njega skovan u okove.

U okove sebe, pjesme, mutnog mraka.
Osudjen da nevin slušam nepogode.
Poslije mračaja, kiše i oblaka,
Čekaće me negdje najčistije vode.

Čekaće me, slutim, najbistrije vode.
Pred vječnošću, evo, uklet ćutim.
Misao mi kaže - proćće nepogode,
Ostaće mi Pjesme, ostaće mi Riječi.

To je sve što hoću, sve što ištem,
Ko umoran putnik šumor srebrn-česme.
Neću da se nadjem sam pred gubilištem
-Hoću riječ buduću da mi voli pjesme.

Sad ležim miran u ovom mezarju.
Odahnuo sam jednom i tada sam stao.
Spjesmom sam svojom, kao u ozarju,
Kroz život, ko sjenka, samo protrčao.

Kasim Deraković (1990)

Musi Ćazimu Ćatiću

„Bosna žubori: nad pitomim krajem
Andjeo mira širi laka krila,,“

Ploveći Bosnom jedan je
daleki čovjek slušao žubor,
ploveći kroz pitomi kraj.
Samo je djeci ćutke
otpozdravljao plaveći bašte
vodenim lišćem i ribama.
Nisu ga pitali za ime.
Kada je jednog dana
prestao ploviti i dolaziti,
nisu se pitali: ovaj put
znali su kako se zove.

Željko Škuljević (1993)

REZIGNACIJA

Pjesniku Musi Ćazimu Ćatiću,
na njegov rodjendan,
a nakon polaganja cvijeća
na njegov grob

Posrebren punim mjesecom
Krajolik ovaj kao da sni
Iz dalekog sazviježdja nekog
Naivni lirik kočije očekuje

Biseri nadanja se nižu
Po tanahnommnebeskom koncu

Oblaka tragovi šire krila
Na drhtavo rame slijerću

Buljooki dominira
Žarom zjenica
Osmijehom zla
Lirika budi

Znojno je čelo jedini trag
Ponesen iz noći punog mjeseca

Jutro donosi zadah života

Biseri nadanja
Zemljom se rasipaju
U zemlju propadaju

Uzalud java
Osmijeh vampira krv opet traži

Sead Korajlić (2007)

MUSA ĆAZIM

Kakvo je vrijeme vani, može li imalo gore?
Bi kao u slijepoga pjesnika
iz kojeg je Raj Izgubljeni diktiran,
pa, ipak, svemu usprkos,
povijest poznata nije im uknjižila ni dobro ni zlo u
svoj tefter,
nego stanjem poslije života u kojem bijahu,
na ovom svijetu,
primorani živjeti.

Pisali su po zraku stihove tintom, u doba ružoprste.
Pakao pun bjesova bje im zakriven, kao jedina
zaštita, kožom Ise, Božjeg poslanika,
prije negošto je uzdignut i privinut rukom Gospodara
svjetova.

Medju njima vidjeh Musu! On je jednom živio
na zemlji za koju su naši preci, Dobri Bošnjani,
govorili
da je papcima nečastivog ogradjena
i Svjetlonoščevim mislima nakrcana.

(Zbog toga je vjerovao da nema nikakve veze sa
ovom poganom materijom, sa opipljivom zemljom)

Zaogrnut Jusufovom košuljom, na svom je putovanju vidio vrata otvorena na mjestu imenom Obješenica: Začudjen je zastao i osluhnuo Saliha kako govori stihove poredane između neba i zemlje, kad više nije bilo živih, Ponoćnu ispovijesat. Jesam li je zapisao ili sam je, nekoć, dok meledkom obuzetim na zemlji bijah, proživio...

Ibrahim Kajan (2006)

PONOĆNA ISPOVIJED PJESNIKA MUSE ĆAZIMA ĆATIĆA

O, ponoći svijetla, bez tajne, na javi,
iz tjemena moga u te misli idu;
kroz tvoj veo plave oči mi u glavi
traže zrno mome nedostižno vidu...

Bit rodjenja tvoga znam postala nije,
nit nestati neće, jer je vječan plamen,
pa u meni sada sjaji i klije
kroz život za život, u tijelo, u kamen.

Rodih se da živim uzajamno za smrt;
svaki predmet diše od Boga rodjenjem;
uz napjeve strasti tijelu stvaraš vrt
kroz svemir, trajući vječnim oplodjenjem...

O, noći što nemaš ni mladost ni starost;
bez prestanka ti si na ovoj planeti;
u zamjeni s danom mnogima si radost
u sjenci zvjezdanog kola i u sjeti.

Bezbrojne mi snove ti pokrivaš plaštem,
vezenim mekanom mjesečinom srpnja;
moga znanja moć razigravaš maštom
pod tjemenom, kojim jezgri mi se trpnja.

Bol mi je nanešen nepravdama ljudskim
kroz moj put trnovit, kroz glasove boje,
pa nujan koračam sokacima uskim,
noseći od zvijezda šice lire svoje.

O, ponoći bez dna, beskrajna u svijetlu,
nad Saharom sliku Geniju si dala
- putokaz životu - novom podrijetlu -
Čovjeku, kojem si svoju moć udahla.

Svakom si atomu jezgru žigosala,
putanjama svud su prsti ruke tvoje
i bez dvojbe svake - tvoja ogledala
čiste istine su, da si sva bez boje.

Snagom bez prilika ti razgoniš tminu,
upaljenim zvijezdjem šiviš srca griješ,
moći svojom diraš mog srca dubinu,
što je u snu kroz dan iz svog sunca piješ.

O, ponoći moja, ljubičastih krila,
s krugom sitnih zvijezda, s krunom mjesečine,
slušaj širom neba svud šum mog bila,
što glas mu je sličan glasu violine.

Prstima Maestra sviraš svuda svodom
sebe svog i mene, dubine davnine
i zaledjen mjesec srebrn sa obodom,
što s nebeskog žala lašti vrh planine.

Zvezdanom ti vatrom svaki kutak gori,
pobjedom saznanja živih srca griješ,
po livadi neba ranoranak zoriš
i kroz vječnost bijeli dan iz klice kliješ.

Po osnovi sjajnosrebrenaste noći,
skrivene u neba dubokome gorju,
ko prste rakete srž ti požar toči -
narančasto-bijelu vatru po obzorju.

U strčalom krugu čujem šapat misli,
što žubore brzinom vrtoglavom kroz os,
bezbrojnu ti žurbu vjetrovi su stisli,
ko kazaljke sata sunce - neba ponos.

Kroz tebe sve šumori, ko vjetrovi poljhem,
tka bezbroj planeta tajanstvenu šutnju,
neznana ti blaga leže pod potkrovljem
za koji ja čeznem, venem, tratim lutnju.

Doći ću do saznanja vrućicom pred Bitnost -
pred Č ahurku Svega - ja mislima snatrim,
kao zdravo dijete sanjarim Providnost,
što svuda se spliče i raspliče ko dim.

Jer dok mjesec maše bakrenom lepezom,
po meni svud vrijeme škropi golo inje -
brige, i po kosi veze bijelim vezom
godine, što nosim s torbom sirotinje.

Liru, tek napuklu, krijem pelerinom
i dobro mi srce pjeva snagom duha,
pa mi osjećaji teže za visinom
Nepoznatog, što je postalo bez ruha.

A to nestat neće, jer je Bit - i Ono,

vatromet što vječan po svemiru sklada
i zvoni svud, zvoni vječito, ko zvono
u zapisu zvijezda fantastih balada...

O, kristalna noći, kako bićem ruješ
i kako me živog pjevaš snagom novom,
jer sad te u sebi osjećam da kuješ
smrt preranu, moje sirotinje domom!...

Salih Alić (1982)

Na autobuskoj u Tešnju

Susreo sam jednom Musu na
autobuskoj u Tešnju

Popili smo piće s nogu
pa svako na svoju stranu

Možda je Musa tada krenuo
Bogu na na pokajanje
a ja još čekam i lutam okolo

Pitam ga je li imenjaka
mog sreo tu negdje
U Tešnju
Izmišlja li i on poetiku neku
Popije li koju s nogu

«Pišeš li šta na onom svijetu»
pitam ga dalje:
«Na ovom pjesme tvoje opstale»

«Daj kartu putniče!»
iz sna me konduktar prenu
u drugom autobusu
ugledah pjesnikovu sjenu.

Amir Talić (Tešanj 2010)

Mensur Ćatić,

Ove mi je godine ispod kuće sama od sebe iznikla žuta ruža i mišljah u prvi mah da to neka daleka gospa me voli i na mene misli ali mi vremenom umjesto toga misli i duša nađoše žuti cvijet u Musinom nedovršenom sonetu Pred smrt koji tako već sto godina stoji... i dodah na kraju stihove koji nedostaju, nemojte se buniti, čeka sam stotinu godina da to uradi neko drugi, vještiji..na kraju krajeva, u pitanju su samo dva tri zadnja stiha,u pjesmi pred smrt, čisto obiteljska stvar.

Mensur Ćatić - Odžak, 6. april 2015. godine

**O, pođimo bez straha
Sad Gospo povedi me za mirisom tijekom
U ružu da Te vratim i od Tvoga praha
Samoga sebe po nebu da sijem**

PRED SMRT

*Agonija kao zlatni prah se vije.
Vrh mene leprša jedan žuti cvjet.
Još nikad nije ljepše mirisala
Moja mala izba - moj veliki svijet.*

*Slaba moja ruka k žutom cvjetu teži.
Hvatajuć ga tako lijep i žut.
Ali zalud napor, cvijet od mene bježi
I opet mi pada na prsa i skut.*

*I ja sam opijen s njegova daha
Dok velike Gospe iz žutoga praha
Pojavi se lik.....*

O, pođimo bez straha

**Sad Gospo povedi me za mirisom tujem
U ružu da Te vratim i od Tvoga praha
Samoga sebe po nebu da sijem**

Iz recenzije Mustafe SMAJLOVIĆA

VELIKI POVRATAK PJESNIKA U NAŠA PAMĆENJA

Sami povod izdavanja ovakve publikacije priziva pažnju, poštovanje i divljenje

I, dakako, čast je i privilegija mnogima naći se između njezinih korica, tim prije kada

znamo da je zbog političkih previranja na balkanskim prostorima bošnjačka književnost decenijama bila zapostavljena, a mnogi književnici nepravedno zanemarivani, među njima i sam Musa Ćazim Ćatić. Samim time je ista vapila za monumentalnim djelom u čast znamenitog bošnjačkog pjesnika kakav je Musa Ćazim Ćatić. Otud ovaj „Zbornik pjesama“, kojeg je Husein Ismailović ispred Kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić“ priredio u povodu stogodišnjice od izdavanja prve Ćatićeve zbirke pjesama, doživljam(o) manje kao rehabilitaciju, a daleko više kao odavanje počasti i još jedan veliki povratak pjesnika u naša pamćenja i biblioteke.

U „Zborniku“ su, pored pjesama prijavljenih na konkurs, zastupljene i pjesme autora koji nisu bili učesnici istog, pjesme umrlih pjesnika i pjesme koje su daleko od pomena imena i djela Muse Ćazima i Ćatića, ali i u takvom miks raznovrsnosti pjesničke ponude posebnu pozornost ipak mame stihovi koji su namjenski pisani za književnu nagradu koja nosi Musino ime. Ubrzo spoznaja

kako su neke pjesme pisane u različitim vremenskim razdobljima, a tiču se Ćatića i njegovog djela, potiska neko oštrije promišljanje o manjkavistima, te ipak daje onu okvirnu dimenziju kako je ovo dobro osmišljen projekt koji zadovoljava potrebe i osnovne norme ovakvih panoramnih izdanja.

Među pjesnicima koji su zastupljeni u ovoj panorami poezije, a koji na ovom prolaznom svijetu odavno “ne hode po suncu”, neizbježno je pomenuti Hamida Dizdara i Nikolu Buconjića, koji su pisali o Ćatiću, dok su drugi uglavnom “šutjeli” o boemu iznimne pjesničke darovitosti.

Hamid Dizdar u svojoj pjesmi “Musa Ćazim Ćatić” (1944.), prvim i zadnjim stihom, svjedoči:

“U duši vjetar čamotinje i crv bolesti jasne /nosio si, ko barjaktar duha, kao smjeli ratnik. / Uzalud su bile sve riječi, molitve tihe i glasne, / uzalud poklik: Ja nisam sanjar, ta ja sam patnik!“ Pjesnik Nikola Buconjić, 1935.godine stihuje:...“ Kao pjesnik, Ćazime, si htio / U životu svome raditi dalje, / Radio bi i spreman si bio / Mladenačko da ne klonu zdravlje./ A kada te ljuta bolja svlada, / Bolja svlada, na postelju svali, / Nesta pjesme, nestade i rada, / Usahnuše tvoji ideali. / Smrt te diže sa ovoga sv'jeta / Sred najljepše dobi i vremena, / Al' će na te godine i ljeta / Među živim trajat uspomene.“
(„Pjesniku Musi Ćazimu Ćatiću“).

Među ovovremenim pjesnicima, koji su sa svojim pjesničkim uradcima bili u utrci za nagradu na

raspisanom *Konkursu 2014.*, neizbježno je pomenuti ime Zećira Hasića, koji u “Pjesničkom kvartetu za Musu Ćazima Ćatića” stihoslovi:

”Hod njegov od pjesme do greba. / bio je put
Mjeseca obrvom neba. / U duši mu bilo više
topline / nego pod krilom usnule ptice, / i kad bi
sklapao kapke očne, / u zjenama mu nije bilo tmice.
/ Kad je preselio, kao suza sa lica, / s neba je
skliznula zvijezda padalica.”

Među zastupljenima u „Zborniku“ su afirmisani, ali i manje poznati pjesnici, te je možda i otud u zastupljenoj pjesničkoj ponudi primjetna neujednačenost kvalitete poetike, ali to je već tema za neku ozbiljniju analizu, ako je ona uopće potrebna, a uvrštavanje u „Zbornik“ takve poezije pripisuje se iskrenoj namjeri priređivača da “namiri” 100 pjesama povodom 100-godišnjice od izdanja Ćatićevog pjesničkog prvijenca.

Da će pjesnička panorama imati svoj vijek trajanja i zadovoljavajuću čitanost pouzdana garancija su i imena pjesnika koji se potpisuju ispod svojih literarnih uradaka: Bisera Alikadić, Kemal Coco, Ibrahim Kajan, Zejćir Hasić, Mujo Musagić, Jagoda Iličić, Lidija Pavlović Grgić, Jasna Šamić, Fikret Daupović, Muhidin Šarić, Jasmina Hanjalić, Amir Talić, Ivo Mijo Andrić, Fatima Pelešić Muminović, Mehmed Đedović, Bojana Deronjić...

U Sarajevu, 17. 02. 2016. Mustafa Smajlović

SADRŽAJ

Lidija Pavlović-Grgić „Putovanje s djedom“	9
Zećir Hasić „Pjesnički kvartet za Musu Ćazima Ćatića“	10
Emina Selimović „Čas književnosti“	12
Emina Džaferović „Le vitrage sous le voile“	13
Igor Divković „Uno na Uni“	14
Kemal Handan „Bosna“	16
Amir Talić „Ruski čaj“	17
Jasmina Hanjalić „Dunja“	20
Ernad Osmić „Sve na svom“	21
Velida Zukan „Hronična alergija na strah“	22
Kenan Muminagić „iBog“	23
Marica Ferhatbegović „Karcinom“	24
Mujo Musagić „Sa Vislavom Šimborskom razgovarao sam o kamenu“	25
Mehmed Đedović „Izgubljena nahija“	28
Suad Beganović „Molitva“	29
Kemo Selak „Stihovi o nama“	31
Midhat Hrnčić - Midho „Ulični potočići“	32
Aida Šečić Nezirević „Bosna“	33
Elvedin Nezirović „Valentinin osmijeh“	36
Fuad Hrustić „Sava“	38
Selma Ahmetović „Dok koračam“	39
Merima Dizdarević „moj drug Nele“	40
Minela Masleša „Smrt“	41
Franjo Matanović „Jer do čitanja je ogroman put“	42
Derviš Palić „Domovini“	43
Emina Djelilović „Kad su rekli gdje ima dima ima i vatre, mi smo bili vatra“	44

Amra Mujezinović „Tarzan“	45
Omer Ć. Ibrahimagić „OKO TULOV-GRADA“	46
Amila Tarakčija „Majko“	48
Safija Vehabović „Čovjelije raspelo“	49
Mahmut Durić „U nekoj drugoj noći“	50
Jagoda Iličić „Svemirski putnik“	51
Zejćir Hasić „Fes na čiviluku“	52
Biljana Kitić Ćakar „Moja ispovest, Tebi“	54
Selma Obradović „Bjesnilo“	55
Tatjana Tomić „Opstojnost bajke“	56
Sumejja Durmiš „Balkanski mačohizam“	57
Mina Imsirović „Bez promašaja“	58
Selma Obradović „Ruke“	59
Suada Malkoč Kovačević „Mrtva pjesma“	60
Said Šteta „Stanica umrlih vozova“	61
Muhidin Šarić „Riječi“	62
Ljiljana Vujić Tomljanović „Čovječija“	63
Mirjana Djapo „Oda velikom pjesniku“	64
Alagić Suad „Štrbački buk“	66
Dženana Jašarević „Tebi“	67
Emina Tabaković „Pišem ti o Uni“	68
Faiza Helja-Haračić „Hladni ljudi“	69
Fikreta Karić „Posljednja tačka“	70
Goran Klinovski „Lijepa Sena“	71
Edina Pajt „Gorčina“	73
Hajrudin Sarajlić „Kismet-određenje“	74
Jasna ŠamićA „Most“	75
Ljubica Drača „Čekanje“	77
Martina Ćosić „Smrtno tijelo“	78
Mirza Mehagić „Vječnost“	79
Ognjen Radović „***“	82

Bojana Deronjić „Priroda se šminka“	84
Azra Gurdić „Prva ljubav“	85
Sabina Mujić „Ašik Meho pod pendžerom“	86
Sevleta Arnautović „Pred odlazak“	88
Basara Emina „Sve sam to ja“	89
Dejana Paponjak „Želja“	93
Zijad Pandur „Nije lahko“	94
Blažević Ilija - Ico „Zaboravi sve“	95
Sadija Lala Selinić „Ne troškari“	96
Amir Talić „Gdje živi Aleksa“	97
Mujo Musagić „Ni golubovi više nisu kao što su nekad bili“	99
Fikret Daupović „Gdje je moj život“	102
Branko Filipović „Ime“	104
Zihinja Čelenka „Čekaj me noćas“	106
Fatima Pelesić Muminović „Bosna i Hercegovina“	107
Kemal COCO „Spoznaja“	108
Dževad Hadžić „Odgovori“	109
Amra Džafić „Trag moj ne traži“	110
Đana Beganović „Duša u kavezu“	111
Tatjana Tomić „O D A“	113
Bisera Alikadić „Vjetar i pustinja“	114
Mujo Musagić „Udvaram se insektima“	116
Ivo Mijo Andrić „Pohvala gradu“	119
Aziz Džananović „Noćca-meni znana jaranica“	120
Daniel Bačić „Riječi“	121
Goran Pilipović „Sat“	123
Mato Nedić „Ondje gdje radost vreba“	125
Alma Muharemović „Ne uzimaj me Bože“	126
Husein Buljubašić „ENTROPIJA“	127
Željka Galić „Ja imam krila..“	128

Marica Ferhatbegović „Okovi“	129
Ivo Mijo Andrić „Sarajevska ćuprija“	130
Jagoda Iličić „Termopil“	131
Hakija Karić „Satkan od snova“	133

PJESME MUSI ĆAZIMU ĆATIĆU

RUBAIJA ZA NIŠAN MUSE ĆAZIMA ĆATIĆA	136
PJESNIKU MUSI ĆAZIMU ĆATIĆU	
<i>Nikola Buconjić (1935)</i>	137
MUSA ĆAZIM ĆATIĆ <i>Hamid Dizdar (1944)</i>	139
MUSA ĆAZIM ĆATIĆ <i>Kasim Deraković (1990)</i>	141
MUSI ĆAZIMU ĆATIĆU <i>Željko Škuljević (1993)</i>	143
REZIGNACIJA <i>Sead Korajlić (2007)</i>	144
MUSA ĆAZIM <i>Ibrahim Kajan (2006)</i>	145
PONOĆNA ISPOVIJED PJESNIKA MUSE	
ĆAZIMA ĆATIĆA <i>Salih Alić (1982)</i>	147
NA AUTOBUSKOJ U TEŠNJU <i>Amir Talić (Tešanj 2010)</i>	151
O, pođimo bez straha <i>Mensur Ćatić (2015)</i>	152
RECENZIJA: Mustafa Smajlović	
„Veliki povratak Pjesnika u naša pamćenja“	154

UPRAVNI ODBOR KULTURNOG UDRUŽENJA “MUSA ĆAZIM ĆATIĆ” ODŽAK

JA NIJESAM SANJAR...

Ja nijesam sanjar,
što u tihoj noći
Po moru blijede
mjesečine pliva,
Hreleći carstvu
svjetlosti i moći,
Na svilenom mehkom
oblaćju da sniva
Ružićne sanke
pramaljetne sreće,
Kad slavuj pjeva i kad
cvate cvijeće. (M.Ć.Ćatić)

KNJIŽEVNA NAGRADA
"MUSA ĆAZIM ĆATIĆ" 2015.
100 PJEŠAMA POSVEĆENO VELIKOM PJEŠNIKU